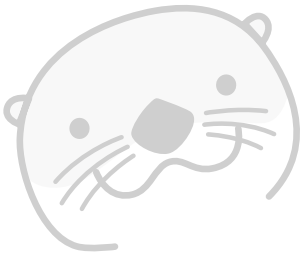

คำนำสำนักพิมพ์

สตรีนางหนึ่งเก็บงำความสามารถไว้ภายใต้ที่ท่าของคุณหนูอ่อนแอ โง่งมที่ปราศจากผู้คนรักใคร่ใส่ใจ เช่นเดียวกับบุรุษผู้หนึ่งซ่อนประกายคมกริบของตนไว้ภายใต้ชื่อเสียงเล่าลือว่าเป็นคนขี้โรคและดาวนำโชคร้าย เมื่อทั้งคู่ได้พบกัน “เล่ห์รัก” ก็เกิดขึ้น

ขอเชิญก้าวเข้าสู่การชิงไหวชิงพริบระหว่างหนึ่งสตรีหนึ่งบุรุษที่ต่างมีเล่ห์ไว้ลวงอีกฝ่าย สุดท้ายแล้วทั้งคู่จะลงเอยกันอย่างไร ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ในเล่มค่ะ

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ
พฤศจิกายน ๒๕๖๒

บุรุษลึกลับ

เมืองหลวง แคว้นตงหลิง

ใต้ต้นชิง* เวลาที่ชู้ฉิ่งนั่งผ่อนคลาบบนเก้าอี้หวาย ในมือถือสมุดบัญชีร้านอินซู หากยามนี้มีคนนอกมาเห็นคงตกใจจนลูกตาแทบหลุดจากเบ้า เพราะร้านอินซูในเวลานี้ไม่ใช่ร้านค้าธรรมดาๆ ในแคว้นตงหลิง ทุกคนรู้ว่าด้วยระยะเวลาเพียงหกปี ร้านอินซูได้พลิกโฉมจากห้องตัดเย็บเล็กๆ ขนาดหนึ่งห้องมาเป็นร้านค้าใหญ่โตอันดับต้นๆ ดังเช่นทุกวันนี้ ทั้งยังมีสาขากระจายไปทั่วแคว้น ทว่าเหตุใดสมุดบัญชีของร้านจึงไปอยู่ในมือสาวน้อยผู้งดงามนางนี้เล่า มิหนำซ้ำยังใช้ระบบบัญชีคู่อย่างโลกปัจจุบันอีกด้วย

หญิงวัยห้าสิบปีผู้หนึ่งยืนนอนน้อมอยู่ข้างกายชู้ฉิ่ง นางคือหลงจู้คนปัจจุบันของร้านอินซู

“คุณหนู ระยะเวลาที่ระวางตัวด้วยนะเจ้าคะ มีคนตามสืบเบื่องหลังร้านอินซูอีกแล้ว ถึงข้าจะพอหลอกล่อเอาตัวรอดไปได้ แต่ป้องกันไว้ก่อนย่อมดีกว่าเจ้าคะ”

ดวงตาคู่สวยของชู้ฉิ่งฉายประกายเย็นชา ทว่าเพียงครู่เดียวนางก็แสดงท่าทางเกียจคร้านเช่นเดิม “ไม่เป็นไร ผู้ใดจะคิดแล้วว่าเจ้าของกิจการร้านอินซูอันเลื่องชื่อจะเป็นคุณหนูรองแห่งจวนอัครเสนาบดีผู้โง่เขลา ไม่มีคนเอ็นดูเช่นข้า”

ชื่อร้านอินซูนี้ เมื่อสลับท่าแห่งตัวอักษรแล้วจะออกเสียงคล้ายชื่อ “ชู้ฉิ่ง”

* ต้นชากระ

ทว่ายอมไม่มีผู้ใดคิดว่าร้านค้าแห่งนี้มีความเกี่ยวข้องกับคุณหนูรองผู้ขลาดเขลา แห่งจวนอัครเสนาบดีเป็นแน่

“เจ้าไปสืบเบื้องหลังร้านตั้งอยู่มาให้ละเอียด” ดวงตาดำขลับได้ถึงความของ ชูอิงเปล่งประกายอาวหาญ ราวกระบี่คมที่ชักออกจากฝัก

คนแรกที่ชูอิงสงสัยว่าตามสืบเรื่องของนาง ก็คือร้านตั้งอยู่ที่จู่ ๆ ก็โผล่มา ขับเดียวกับร้านอื่นชวยอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย หากอีกฝ่ายเพียงเดินตามความคิดนาง แสวงหาผลประโยชน์ร่วมกับนาง ช่วยกันขยายตลาดสร้างความยิ่งใหญ่แล้ว นาง ย่อมไม่มีปัญหา แต่หากคนผู้นั้นคิดร้ายหมายจะแทนที่นางละก็...ดวงตาของชูอิง บริสุทธิ์ดูจ๋า เยือกเย็นราวน้ำแข็ง ทว่าริมฝีปากกลับโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มเสียดสี

ชูอิงเดินนำลี้เหิน สาวใช้คนสนิทออกทางประตูใหญ่อย่างงามสง่า โดยมี หลงจู้จ้าวตามมาส่ง

บนถนน เสียงที่ชูอิงคุ้นเคยดังแว่วมา นางจึงชะลอฝีเท้าเล็กน้อย

“ชุดนี้งามเหลือเกิน ผู้ออกแบบช่างเป็นอัจฉริยะโดยแท้! พวกเจ้าดูสิ แค่การเก็บเอาสองข้าง กับสายรัดเอาสองเส้นนี้ก็ทำให้คนใส่ดูอรชรอ่อนแอ นามสง่าไม่เหมือนผู้ใดแล้ว” เสียงอ่อนเยาว์นั้นลอยมาจากห้องรับรองพิเศษ

“งามมากจริง ๆ ทั้งการออกแบบการตัดเย็บ พวกช่างเสื้อในจวนไม่มีทาง ทำได้เช่นนี้แน่ แต่ราคาออกจะสูงไปหน่อยกระมัง” อีกเสียงเอ่ยรับ

“ราคาสูงที่ได้กัน ใช้ป้ายทองคำแล้วเหลือเพียงหนึ่งร้อยตำลึงเท่านั้น!” หญิงสาวคนแรกขัดขึ้นก่อนพูดต่ออย่างอารมณ์ดี “ก็เพราะว่าแพงมิเซ่หรือ คนที่มีปัญญาใส่จึงมีจำนวนแค่นหยิบมือ หรือเจ้าคิดว่าผู้ใดก็ใส่ได้เล่า”

หญิงสาวคนที่สองถามหญิงสาวคนแรกกลับอย่างขุ่นเคืองระคนขบขัน “แล้วเจ้าใส่ได้หรือ เงินหนึ่งร้อยตำลึงนี้เจ้าเสกขึ้นได้ตามใจหรือ หากข้าจำไม่ผิด คุณหนูสามสกุลชู เจ้ามีเงินใช้รายเดือนเพียงสิบตำลึงเท่านั้น เจ้าไปเอาเงินมาจาก ที่ใดมากมาย”

หญิงสาวคนแรกล่ำฟองใจ ทว่าไม่พูดอะไร

หญิงสาวคนที่สองผลักนางยิ้ม ๆ แล้วพูดแผงนัย “หรือจะเป็นทรัพย์สิน ที่มารดาของพี่รองเจ้าทิ้งไว้...”

“พอที! ห้ามเจ้าพูดเหลวไหลเด็ดขาด หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป ข้าจะฉีกปากเจ้าซะ” หญิงสาวคนแรกแสวงงทำที่ไม่ไหว ทว่าไม่ได้ปฏิเสธ

ที่รองอย่างนั้นหรือ ชูอิงยืนนิ่งอยู่เป็นนาน ดวงตาเคร่งขรึมผุดประกายหนาวยะเยือก นางยกมุมปากขึ้นทันใด ลังการหลงจู้จ้าวแล้วหมุนร่างจากไปพร้อมลวี่เหิน

ชูอิงขึ้นรถม้า ภายในรถม้าไม่มีเครื่องประดับ เช่น งาช้าง หรือหินโมรา ภายนอกดูเรียบง่ายธรรมดา ไม่ซับซ้อน แต่ผู้ที่ลั่นหัดด้านนี้จะรู้วารถม้าคันนี้ได้เพิ่มไม่ใ่แก่กันแรงสะเทือน ทั้งยังออกแบบกลไกบางอย่าง มูลค่าเหลือคณา

รถม้ามุ่งหน้าไปทางจวนสกุลชูซ่าๆ ในขณะที่ชูอิงซึ่งอยู่ในรถม้าจมอยู่ในภวังค์ความคิด

ตั้งแต่ได้ยินเสียงคุณหนูสามสกุลชูผู้้น นางก็รู้สึกหนักใจ ความทรงจำที่ถูกฝังกลบพลันทะลักออกมาราวน้ำที่พุ่งจากทำนบ ไม่ว่าจะทำอะไรก็อาจสกัดกันไ้ใบหน้าเปี่ยมเมตตาอันอ่อนโยนดุจน้ำของฟูเหริน^๒ คนงามปรากฏทุกคืนก่อนนอน เสียงหัวเราะสนุกสนานดังก้องที่ชิงช้าใต้ต้นอง ภาพและเสียงปรากฏขึ้นเบื้องหน้านางและดังสะท้อนข้างหูนางอีกครั้ง

วันหนึ่ง ฟูเหรินคนงามล้มลงใต้ต้นองและกระอักเลือดออกมา ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท ก่อนสิ้นลมหายใจในเวลาต่อมา โดยไม่ทันสังเสียใด ๆ ทั้งสิ้น ซ้ำร้ายศพของนางยังถูกเผา กลายเป็นควันลอยขึ้นฟ้าอย่างรวดเร็ว...เด็กหญิงตัวน้อยร้องไห้จนสลบ แต่ไม่มีผู้ใดสนใจ ในโลกปัจจุบัน นางเป็นสายลับซึ่งเป็นงานอันตราย และเกิดโชคร้ายเสียชีวิตลงขณะปฏิบัติภารกิจ พอฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง นางก็กลายเป็นเด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นแล้ว

ชูอิงหลับตาลง สมองผุดภาพใบหน้าอาบเลือดของฟูเหรินคนงาม นางพลันเจ็บและแน่นหน้าอกอย่างประหลาด บางทีนี่อาจเป็นความผูกพันทางสายเลือด กระมัง แม้จะเปลี่ยนวิญญาณแล้ว แต่ร่างนี้ยังคงคิดถึงมารดาของนางดังเช่น

^๒ นายหญิง หรือภรรยา เป็นคำเรียกสตรีที่ออกเรือนแล้วอย่างให้เกียรติ

ที่ผ่านมา

ทันใดนั้น...

“หยุด...” สารถีดิ่งสายบังเหียนอย่างตื่นตกใจ ม้ายกขาหน้าขึ้นสูง ก่อนหยุดฝีเท้าที่มุ่งไปข้างหน้าอย่างไม่ลืมนัยยอม

ชูอิงตื่นจากภวังค์ นางขมวดคิ้วเล็กน้อย

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” ลวีเห็นเห็นสีหน้าชูอิงไม่ดีนัก จึงเปิดม่านดูข้างนอก

“คุณหนู ข้างหน้ามีบุรุษผู้หนึ่งนอนสลบอยู่ขอรับ” ลุงจง สารถีดูรู้สึกราวถูกยึดเยียดความผิด รถม้ายังไม่ทันจะชนอีกฝ่าย อีกฝ่ายกลับยื่นเซแล้วล้มลงไปแล้ว

ชูอิงมองลอดม่านรถม้าที่ถูกเลิกออก เห็นชายหนุ่มบนพื้นสวมชุดดำสนิท บริเวณเอวสวมเข็มขัดประดับหยก รูปร่างสูงโปร่ง งามพร้อมไปทุกสัดส่วน แม้ยามนี้จะสลบไปไม่ได้สติ ทว่าร่างนั้นก็กลับกำจายกลืนอายุแห่งความหัวท้าวทระนง ตลอดจนวนรังสีอำมหิตไม่น่าเข้าใกล้

ชูอิงลงจากรถม้ามาหยุดพิจารณาชายหนุ่มอย่างละเอียด บุรุษผู้นั้นสวมหน้ากากปีศาจแปลกตา ใบหน้ากว่าครึ่งถูกบดบังไว้ใต้หน้ากาก เห็นโครงหน้าเพียงรางๆ ให้ความรู้สึกคลุมเครือราวหิมะที่พลิวไหวในกระแสลม

ทันใดนั้นคิ้วโก่งงามของชูอิงพลันขมวดน้อยๆ ด้วยนิสัยระแวงระวังที่ติดตัวมาแต่กำเนิด นางได้ยินเสียงควมม้าดังใกล้เข้ามา

“พวงเขาขึ้นรถม้า เร็วเข้า!” น้ำเสียงชูอิงเจือความรีบร้อน

ลวีเห็นกับลุงจงรีบปฏิบัติตามคำสั่ง คนทั้งสามช่วยกันแบกร่างชายหนุ่มที่หายใจรวยรินขึ้นรถม้า

“ลวีเห็น เจ้าไปนั่งกับลุงจงข้างหน้า”

“คุณหนู...” หญิงชายอยู่ด้วยกันในที่ลับตาตามลำพังดูจะ...ไม่ค่อยเหมาะสม กระมัง ลวีเห็นทำท่าจะพูด ทว่ายังไม่ปากไว้

“แก้ปัญหาลเฉพาะหน้าสำคัญกว่า เรื่องนั้นเจ้าไม่ต้องคิดมาก” ชูอิงพูดจบก็สั่งลุงจง “ไปได้ ไม่ต้องเสียเวลาแล้ว”

เสียงฝีเท้าม้าดังใกล้เข้ามาทุกขณะ จะช่วยคนก็ต้องช่วยทันที เพราะ

หากถูกจับได้ นางคงไม่พ่นข้อหาซ่อนตัวนักโทษ โทษจะยิ่งหนักขึ้นไปอีก แม้จะเป็นเพียงการคาดเดา ทว่าชู้ยิ่งค่อนข้างมั่นใจกับการคาดเดาของตนเองทีเดียว

ลุงจงพาดแล้อย่างแรง ม้าพันธุ์ดีพุ่งทะยานไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว
รถม้าวิ่งอย่างมั่นคง ไม่โคลงเคลงแม้แต่น้อย ชู้ที่นั่งบนเบาะอีกด้าน
ยกมือเท้ากาง ขยับนิ้วชี้เคาะแก้มเป็นระยะ ดวงตาคู้งามพินิจมองชายแปลกหน้า
อย่างละเอียด

ใบหน้าของเขาซ่อนอยู่ใต้หน้ากากซึ่งทาบทับด้วยเงาแดดที่เคลื่อนไหว
ทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก แม้ดวงตาคู่นี้เปิดสนิท ทว่ายังให้ความรู้สึกน่าเกรงขาม
ประดุจพลังยิ่งใหญ่เกรงกลัวของอินทรีที่กำลังฉายออกมาในคืนเดือนมืด ริมฝีปาก
บางได้รูปแหม่มเป็นเส้นตรงที่เผยออกมานอกหน้ากากนั้นแลดูโหดเหี้ยม เย็นชา
และโหดโหด ชวนให้ชู้สงสัยว่าใบหน้าที่อยู่ใต้หน้ากากเป็นเช่นไร เมื่อคิดเช่นนั้น
นางจึงยื่นมือไปที่แก้มของชายหนุ่มอย่างอดไม่ได้

ทันทีที่ชู้ยิ่งปลดหน้ากากของเขา ก็รู้สึกถึงแรงจูงใจอย่างฉับพลัน มือ
ทรงพลังข้างหนึ่งคว้าข้อมือขาวผ่องของนางไว้ ความเจ็บปวดอันมิอาจบรรยาย
ทำให้นางเกือบร้องออกมา นางโมโหพยายามแกะมือข้างนั้นออก ทว่าแกะ
อย่างไรก็ไม่สำเร็จ มือของชายหนุ่มบีบแน่นขึ้นทุกทีราวปลอกเหล็กก็มีปาน

ทันใดนั้นชายหนุ่มที่สมควรสลบไสลผู้นี้ก็กระชากชู้เข้าไปกอดแนบอก
นางไม่ทันระวังจึงถูกกระแทกจนเจ็บ ยังไม่ทันชัดขึ้นใด ๆ ก็ถูกจุมพิตทรง
อานุภาพกดทับอย่างรุนแรง

“อู่...” ชู้เบิกตากว้าง เบื้องหน้าคือใบหน้าของอีกฝ่ายในระยะประชิด
ชายหนุ่มผู้มีรูปโฉมงดงามทว่าดิบเถื่อนจุมพิตนางอย่างเพลิดเพลิน...จุมพิตนี้
แฝงไปด้วยการจุมพิตอย่างหนักหน่วง อุกอาจ และดุเดือด ชวนให้ประหวั่น
พรันพริ้ง ในจังหวะที่ปลายลิ้นของคนทั้งสองพันเกี่ยวกันนั้น ราวทูกอย่างรอบตัว
หม่นตั่ว...

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเพียงไร เสียงตะคอกนำกล้วจึงดังขึ้นจากด้านนอก
“รถม้าคันข้างหน้าหยุดเตี้ยวันนี้!”

แม้ลุงจงและลวีเหินจะเตรียมใจไว้บ้างแล้ว ก็ยังอดกังวลไม่ได้ จะทำ

เช่นไรดี พวกเขาไม่สมควรช่วยบุรุษบาดเจ็บผู้นี้จริง ๆ หากถูกจับได้ละก็...เมื่อมองกองทหารที่โอบล้อมรถม้าแล้ว ลุงจงได้แต่เฝ้าอดครวญในใจ

ลุงจงได้รับคำสั่งจากซุอิงแต่แรกว่าหากไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าให้ผู้ใดสามารถถึงจวนอัศวินเสนาบดีเด็ดขาด ลุงจงรีบกระโดดลงจากรถม้า แสดงท่าที่อ่อนน้อมพร้อมกันนั้นก็จួយโอกาสยัดถุงเงินหนัก ๆ ให้ฝ่ายตรงข้าม “ใต้เท้าทั้งหลายเกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ พวกเราแค่คนสัญจรไปมาเท่านั้น!”

ทหารผู้เป็นหัวหน้าเก็บถุงเงินอย่างคุ่นเคย ใบหน้าเคร่งขรึมน่ากลัวเมื่อครู่ผ่อนคลายลงเล็กน้อย “มีนักฆ่าหลบหนีจากวังหลวง รถม้าทุกคันต้องถูกตรวจค้น ไม่มียกเว้น! หากได้ยินแล้ว คนที่อยู่บนรถลงมาให้หมด!”

ลุงจงกับลวีเหินสบตากัน ต่างเห็นแววร้อนรนในดวงตาอีกฝ่าย ทว่าคนทั้งคู่เคยผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมาย ดังนั้นสีหน้ายังคงความสุขุมเยือกเย็น

“คนบนรถรีบลงมาเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นข้าจะส่งพวกเจ้าทุกคนไปศาลว่าอาการ!” ทหารนายนั้นพูดเสียงกร้าว

ลวีเหินเห็นซุอิงยังนิ่งเงียบก็ส่งเสียง “บังอาจสิ้นดี! กล้าวางอำนาจใส่คุณหนูของพวกข้าหรือ ชุดเกราะนี้คงไม่ยอมสวมแล้วกระมัง รู้หรือไม่ว่าคุณหนูของพวกข้าสามารถเรียเจ้ากระเด็นจากตำแหน่งได้ตั้งแต่วันนี้”

คนหนึ่งอ่อนน้อม คนหนึ่งแข็งกร้าว ลุงจงกับลวีเหินผสานความต่างได้อย่างลงตัว

“เจ้ายังไม่รีบหุบปากอีก ฐานะของคุณหนูใช้เรื่องที่เกี่ยวข้องประกาศได้หรือ” ลุงจงแสวงงทำทีโมโห ตะคอกลวีเหิน

ทหารผู้นั้นสงสัย ตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงคืออะไร คือ ผู้ใดจะรู้ว่าขุนนางที่ตนล่วงเกินนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์หรือไม่ ดังนั้นเมื่อเจอคนแข็งกร้าวใส่คนทั่วไปย่อมต้องคิดให้รอบคอบ

เวลานี้บรรยากาศภายในรถม้าตึงเครียดไม่แพ้กัน ซุอิงซึ่งได้สติหลังจากถูกขโมยจุมพิตเริ่มออกแรงขัดขึ้น ทว่ามือทรงพลังของอีกฝ่ายกลับกดศีรษะนางไว้ รังร่างนางแหวกแน่นหนา ซุอิงโกรธจัด ใช้สันมือสับหลังคอยชายลึกลับอย่างแรง ท่วงท่า

ว่องไวเด็ดขาด สัมฤทธิ์ผลอย่างง่ายดายเป็นธรรมชาติด้วยทักษะในชาติก่อน
ของนาง

ในพริบตาที่ชายหนุ่มทรุดลงนั้น ชูอิงเปิดกลไกในรถม้า ปล่อยให้ร่างเขา
ร่วงลงไปบนชั้นลึบด้านล่างซึ่งมีพรมรอง จากนั้นเปิดกลไกอย่างไร้สัมเสียด เพียง
เท่านี้ทุกอย่างก็กลับสู่สภาพเดิม ไม่มีสิ่งใดผิดแปลกไปแม้แต่น้อย

เมื่อจัดการปัญหาหุ่นวายเรียบร้อยแล้ว ชูอิงจึงให้ลวีเหินประคองลงจากร
ถม้าด้วยท่าทางอ่อนแอช่วยเหลือตนเองไม่ได้ พอเย็นมันคงดีแล้วก็ค้อมกาย
ให้ทหารผู้หนึ่ง นางในยามนี้ไม่ใช่สายลับฝีมือฉกาจในชาติก่อน และไม่ใช่ว่าเจ้าของ
กิจการร้านอื่นที่ผู้พ่อนคลายสบายใจ ทว่าเป็นคุณหนูผู้เรียบร้อย งดงาม ชี้ฉลาด
และอ่อนแอ

“ร่วมมือกันหาตัวคนร้ายเป็นหน้าที่ของชาวเมืองทุกคน เชิญพวกท่านตรวจดู
ให้ละเอียดเถิด ค่อยๆ ดูดี ๆ พวกข้าไม่ขัดขวางแน่นอน” ชูอิงทำท่าอ่อนแอ
ดูคุณหนูผู้ไม่เคยผ่านโลกมาก่อน ดูแบบบางน่ารักคล้ายกระต่ายขาวตัวน้อย

ทหารเห็นชูอิงมีท่าทางดั่งกิ่งหลิวที่สะท้านยามต้องลม กิริยาดงามชวนมอง
ดวงตาคู่ดำขลับราวหยดหมึกใสราว เต็มไปด้วยชีวิตชีวา เมื่อชูอิงมองมา หัวใจ
ที่หนึ่งสงบมาหลายปีก็สั่นสะท้าน

พอตั้งสติได้ ทหารก็ส่งเสียงกระแอม กลบเกลื่อนกิริยาเสียมารยาของตน
“ข้าอ่อนล่วงเกินแล้ว คุณหนูโปรดอภัย”

“มิได้ ขอเพียงพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจของข้าได้ก็พอแล้ว” ชูอิงเกรงว่าบุรุษ
ที่นางพาตจนสลบไปจะฟื้นขึ้นมาก่อนจึงแสวงงทำสีหน้าหวาดกลัว เบือนหน้าหนีไป
อีกทางแล้วรีบพูดว่า “เวลาก็ล่วงเลยทุกทีแล้ว ใต้เท้าเร่งมือเข้าเถิดเจ้าคะ!”

พอเห็นว่าทำให้ชูอิงตกใจกลัว ทหารก็รีบกละอายใจลึกๆ รีบสั่งพลทหาร
ให้ตรวจรถม้าทันที โดยปกติหากเป็นรถม้าคันอื่น พวกเขาจะใช้ดาบแทงเข้าไป
แต่เวลานี้เขากลับละชั้นตอนนั้นแล้วโบกมือว่า “ปล่อยไป!”

“ใต้เท้าตรวจดูดีแล้วหรือเจ้าคะ” แพขนตาของชูอิงสั้นน้อยๆ ราวยังกังวล
ทหารรู้สึกสงสารนาง เขาระโดดขึ้นหลังม้า คารวะชูอิงอย่างรู้สึกผิด
จากนั้นจึงดึงสายบังเหียนตะโกนว่า “ล่วงเกินท่านแล้ว ไป!”

เมื่อเห็นกองทหารจากไปไกลแล้ว ลวีเหินปาดเหงื่อเม็ดเล็กบนหน้าผาก
“คุณหนู นำหวาดเสียวจริงๆ เจ้าคะ หากถูกจับได้ละก็...”

“ในพจนานุกรมของคุณหนูเจ้าไม่เคยมีคำแยะ ๑ อย่างคำว่า ‘หาก’ หรือ
‘สมมติ’” ซูอิงไค้งมุ่มปากน้อยๆ เอ่ยอย่างมั่นใจ

จริงดังคาด ใบหน้านี้หลอกคนได้ดีนัก ยามที่ต้องสร้างทำเป็นดอกเหลี่ยม^๑
ชาวแสนแบบบางนั้นได้ผลดีตั้งใจคิด

แผ่นไม้ด้านล่างถูกเคาะเสียงดั่งตึงตึง หากไม่รีบจัดการ อีกฝ่ายคงได้พัง
รถม้าทั้งคัน

“เจ้าออกไปก่อน” ซูอิงคิดสักครู่ ตัดสินใจไล่ลวีเหินออกไปก่อน
ลวีเหินออกไปแล้ว มือของซูอิงที่วางอยู่เหนือกลไกชะงักเล็กน้อย ก่อน
คว้าหน้ากากดอกหมูตาม “ทองคำในรถม้ามาสวม จากนั้นจึงเปิดกลไก หน้ากาก
ดอกหมูตามทำจากทองคำแท้ ทั้งงดงามและมีเสน่ห์ เผยให้เห็นเพียงดวงตา
ใสวาวและปลายคางของซูอิง

ซูอิงนั่งอยู่ในรถม้า มองชายหนุ่มที่นอนในชั้นลับจากตำแหน่งที่สูงกว่า
โครงหน้าของชายหนุ่มเด่นชัด สันจมูกโด่งตรง ริมฝีปากแดงคล้ำดูร้ายกาจ
คางโค้งมนได้รูป งดงามราวรูปสลัก ราวความงามทั้งหมดบนโลกนั้นมารวมอยู่ที่
เขาเพียงผู้เดียว

ช่างเป็นบุรุษรูปงามไร้ที่ติจริงๆ ซูอิงนึกชมในใจ
เขามีความเข้ม รุ่มนตาดำสนิทดูจน้ำทะเลสงบนิ่งได้เมฆขาว สงบนิ่งและ
ลึกล้ำ ทว่ากลับฉายประกายหนาวเหน็บเย็นชาน่ากลัว เวลานี้เขาจ้องนางตาวาว
“นี่คือวิธีที่ท่านปฏิบัติต่อผู้มีพระคุณผู้ช่วยชีวิตท่านหรือ” ซูอิงเลื่อนร่าง
ของชายหนุ่มขึ้นมาพาลางมองเขาอย่างเย็นชา

“ผู้มีพระคุณ...ช่วยชีวิตอย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มแผ่ไเอเย็น สายตาคม
ปลาดุดจเหยี่ยวราวจะกลืนกินนาง เขาเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น เขาจำได้ว่าสตรี

^๑ ดอกบัว
^๒ ดอกโบตั๋น

นางนี้ใช้สันมือลับหลังคอเขา

“ถูกต้อง ท่านอาจไม่คิดเช่นนั้นก็ได้ แต่ข้าจะทิ้งท่านลงจากรถม้าทันที”
ชูอิงปรายตามองเขาอย่างเย็นชาและเย่อหยิ่ง นางเป็นสตรี ช้ำยังเป็นสตรีที่
อาฆาตพยาบาทเสียด้วย

ทันใดนั้นมุมปากของชายหนุ่มก็ผุดรอยยิ้มประหลาดน่ากลัว ใบหน้า
หล่อเหลาเกินผู้ใดถึงทวีความงดงามอย่างมีอาภางผู้ใดเปรียบ ดูราวดอกเกลียน
สีทองที่ผลิบาน พริบตานั่นหยันตาของชูอิงคล้ายพราเลือน

จังหวะนั้นเองมือคู่หนึ่งก็คว้าชูอิงไว้ ดวงตาเจ้าเล่ห์ลุ่มลึกแฝงเสน่ห์ชั่วร้าย
นิ้วเรียวยาวของชายหนุ่มวางลงบนหน้ากอกของชูอิง เขาอยากรู้กว่าสตรีโยโส
ที่มองเขาราวเศษธุลีผู้นี้มีรูปโฉมเช่นไร ใบหน้าจริงของนางใต้หน้ากอกจะแข็งกร้าว
โอหังหรือไม่

ทว่าชูอิงมีปฏิกิริยาโต้ตอบทันที นางเบี่ยงศีรษะหลบเขาอย่างว่องไวราว
แมวป่า ชายหนุ่มคว้านางไว้ไม่ทันก็ประหลาดใจ แต่พอนึกได้ว่าสตรีนางนี้
สามารถพาดเขาจนสลบ ริมฝีปากได้รูปของเขายังผลิยิ้มชั่วร้าย เขาขยับเข้าไป
คว้าชูอิงมาสวมกอด แล้วพยายามแกะหน้ากอกนางอีกครั้ง

ชูอิงสวมหน้ากอกก็เพราะไม่ต้องการให้เขาเห็นใบหน้าที่แท้จริง นางรู้ว่า
ชายหนุ่มเบื้องหน้านั้นอันตรายยิ่ง จึงไม่อยากหาเรื่องเดือดร้อนใส่ตัว คราวนี้สตรี
ที่อิงแอบแนบอกชายหนุ่มพลันคลี่ยิ้ม ดวงตาเต็มไปด้วยเสน่ห์เย้ายวน งงตาม
สะกดใจชวนหลงใหล ชายหนุ่มตกตะลึงจึงเคลื่อนไหวเข้าไปหนึ่งจังหวะ จากนั้น
เสียงฉวาก็ดังขึ้นติดๆ ชูอิงที่อยู่ในอ้อมกอดเขาแอบคลำหลังเขาอย่างไร้สัมเสียด
ก่อนใช้สันมือลับคอเขาอย่างแรง

แม้ชายหนุ่มจะมีวิทย์ยุทธ์ล้ำเลิศ แต่อย่างไรเสียก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส
พอพลังผลอดถูกชูอิงลงมืออย่างรุนแรง จึงตกสู่ความมืดมิดอีกครั้ง...

“ดูซิว่าท่านยังจะกล้าเอาเปรียบข้าอีกหรือไม่!” ชูอิงหยิกใบหน้าหล่อเหลา
นั้น มุมปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มอ่อน

เมื่อได้ยินเสียงดังมาจากด้านใน ลวี่เหินรีบเปิดม่านออก ทันเห็นชายหนุ่ม
ทรุดลงไปพอดี นางร้องอย่างตกใจ “คุณหนู...”

“วางใจเถิด ยังไม่ตาย” ชูอิงตบมืออย่างสบายใจ

คุณหนูของนางไม่ใช่คนธรรมดาจริง ๆ... ลวีเห็นกัตรีมฝีปากกลาง รู้สึกศรัทธาคุณหนูของตนอย่างมาก “เช่นนั้น... พวกเราจะจัดการบรูษผู้นี้ได้อย่างไรเจ้าคะ” ลวีเห็นตัดสินใจไม่ถูก พวกกลับจวนด้วยยอมเป็นไปไม่ได้แน่ หากทิ้งไว้กลางทางก็เกรงทหารจะพบเข้า อย่างไรเสียช่วยคนก็ต้องช่วยจนถึงที่สุดไม่ใช่หรือ

“จัดการอย่างไรนะหรือ เรื่องนี้... ข้าคิดไว้เรียบร้อยแล้ว” ชูอิงลูบคางดวงตาฉายแววฉลาดล้ำ มุมปากคลี่ยิ้มซุกซน ในเมื่อกล่าวถึงแกงงก็เตรียมใจลงนรกได้เลย อย่าคิดว่าคนอย่างชูอิงจะยอมให้ผู้ใดมารังแกง่าย ๆ

ลวีเห็นได้เห็นวิธีที่ชูอิงจัดการกับบรูษผู้นี้ตั้งแต่ต้นจนจบ นับแต่นั้นมาเมื่อใดที่นึกถึงเรื่องนี้ นางจะนั่งงันไปเสียทุกครั้ง ไม่รู้จะพูดอย่างไรกับความคิดสร้างสรรค์อันน่าอัศจรรย์ของคุณหนูดี

หลังจากกำจัดชายผู้นั้นแล้ว ในมือชูอิงก็มีหยกเพิ่มขึ้นหนึ่งชิ้น นางเป็นคนหยิบบ้านมาเอง ถือเสียว่าเป็นค่าตอบแทนที่นางช่วยชีวิตเขาไว้ก็แล้วกัน ชูอิงโยนหยกเล่นอย่างแจ่มใส อารมณ์เบิกบานยิ่ง

ชูอิงเสียเวลาจัดการเรื่องของชายผู้นั้นไปพอสมควร กว่าจะกลับถึงจวนก็ค่ำแล้ว อดม้าหยุดนอกประตูเล็กฝั่งตะวันตก ชูอิงโบกมือให้ลุงจงจากไป แล้วจึงพาลวีเห็นเดินเข้าประตูข้างสวนดอกไม้ด้านหลังอย่างผ่าเผย

“อ๊วยตาย คุณหนูรอรอ ในที่สุดท่านก็กลับมาเสียที บ่าวร้อนใจแทบแย้เสีย เจ้าคะ” ป้าหลี่ที่เฝ้าประตูเห็นชูอิงกลับมากรีบออกมารับ ไบหน้าประจบสอพลอ กิ่งบ่นกึ่งตัดพ้อ

เดิมทีป้าหลี่ดูแลเรื่องจัดซื้อ มีรายได้จากเงินสินบนมากมาย ทว่าถูกก๊วยหม่วมัว^๔ คนสนิทของซุนซื่อ^๕ เปิดโปงเรื่องทุจริต หลังจากถูกโบยแล้วก็ถูกไล่

^๔ หม่วมัวเป็นคำเรียกหญิงสุวย ทั้งย่า ยาย ป้า แม่มม หญิงรับใช้ฮั่วจูโส นางก้านล่อฮั่วโสในวังในเซียงยกย่อง

^๕ คนจีนโบราณนิยมเรียกหญิงที่แต่งงานแล้วด้วยแซ่เดิมแล้วตามด้วยคำว่า “ซื่อ” ซึ่งแปลว่า แซ่

มาเผ่าสวนดอกไม้ที่ประตูเล็กฝั่งตะวันตก หน้าที่นี่ไม่เปิดโอกาสให้หางได้ยุ่งเกี่ยวกับสินบนอีกต่อไป

ในฐานะเจ้าของกิจการร้านอันซู สิ่งที่คุณ้องมีมากที่สุดคืออะไร เงินนั่นเอง เรื่องใดที่ใช้เงินจัดการได้จึงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับนาง ด้วยอำนาจแห่งเงิน ป้าหลี่จึงกลายเป็นหูเป็นตาแทนคุณ้องอย่างรวดเร็ว ป้าหลี่อยู่ในจวนสกุลซูมาหลายปี ทุกเรื่องใหญ่หรือในจวนล้วนไม่พ้นสายตานาง นับว่าเป็นประโยชน์ต่อคุณ้องอย่างมาก

“เกิดอะไรขึ้น พูเหรินจับได้หรือ” คุณ้องหยุดฝีเท้า มุ่นคิ้วเล็กน้อย

นางปฏิบัติต่อบ่าวไพร่พวกนี้ด้วยอำนาจและความเมตตา ให้เงินแต่ไม่ให้ความสนิทสนม เพื่อให้พวกเขา รู้ฐานะตนเอง

“พูเหรินยังไม่รู้เรื่องเจ้าค่ะ แต่ตอนบ้ายคุณหนูใหญ่ไปที่เรือนฝูหรงของคุณหนู” ป้าหลี่สังเกตเห็นหน้าคุณ้อง เมื่อเห็นนางยังนิ่งเงียบก็เล่าต่อ “คุณหนูใหญ่อาจจะรู้แล้วว่าคุณหนูไม่อยู่ เมื่อครุ่นางก็ไปที่เรือนมาอีกครั้ง ซ้ำยังโวยวายด้วยเจ้าค่ะ”

คุณ้องพยักหน้าบ่อยๆ เดินนำลวีเหินไปที่เรือนฝูหรงของตน

สถานการณ์ในจวนสกุลซูค่อนข้างซับซ้อน ซูหลินเฟิง บิดาของคุณ้อง มีภรรยาคนแรกคือหลิวซือ ลีบเชื้อสายจากสกุลหลิวแห่งหู่หนานซึ่งเวลานี้ตกต่ำลงแล้ว ชีวิตของหลิวซืออากำไม่น้อย นางให้กำเนิดบุตรชายหญิงอย่างละคน บุตรชายคือซูหรง หรือที่ทุกคนเรียกว่าคุณชายใหญ่ เขาจมน้ำตายตั้งแต่อายุสิบขวบ บุตรีคือคุณ้องหรือที่ทุกคนเรียกว่าคุณหนูรองก็ถูกสับเปลี่ยนวิญญาณส่วนคุณหนูใหญ่ซูชิวั่นไม่ใช่บุตรในอุทรของหลิวซือ และไม่ใช่มุตรีในอุทรของหลิวซือซึ่งได้รับการเลื่อนฐานะขึ้นเป็นนายหญิงในภายหลัง มารดาบังเกิดเกล้าของนางคือท่าน้ำหลี่ คุณ้องไม่ขอออกความเห็นใดๆ เรื่องนี้เสียของคุณ้อง

พวกนางมุ่งหน้าไปถึงเรือนฝูหรง ไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ ในเรือนยังคงเงียบสงบ บ่าวไพร่ต่างก้มหน้าก้มตาทำงาน แลดูเรียบร้อยเป็นปกติ

เช้าวันรุ่งขึ้น ชูอิงนั่งให้ลวีเหินปรนนิบัติอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองคนในคันท้องอย่างหน่ายใจ ไบหนั้นนางเห็นมาลีบีแล้วก็ยิ่งรู้สึกไม่คุ้นเคยอยู่ดี หน้าตานางในชาติก่อนไม่เลวเช่นกัน อกภาพพจน์แต่ละส่วนล้วนงดงาม งามอาภรณ์ผุย สมกับอาชีพและทักษะความสามารถของนาง ทว่าไบหน้าเล็กเท่าฝ่ามือในเวลานี้กลับจิ้มลิ้มพริ้มเพราหน้า ดูราวหยกแกะสลักก็ไม่ปาน ดวงตาฉ่ำน้ำกระจ่างใส น่าหลงใหล จมูกโด่งได้รูปงดงาม ริมฝีปากเนียนนุ่มชุ่มชื้น ผิวพรรณละเอียดเกลี้ยงเกลาดูหยก ไหนจะเรือนร่างเล็กๆ อ่อนแอ่นอรชรนี้อีก ลักษณะทั้งหมดนี้ทำให้นางแลดูอ่อนแอราวกิ่งหลิวที่พยายามต้านลม รูปร่างแบบบางน่าปกป้องราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบที่อาจตกแตกได้ทุกเมื่อ แม้แสดงท่าทางไม่พอใจเช่นนี้ร่างนี้ก็ยังคงดูประบางน่าทะนุถนอมอยู่ดี นางเคยตั้งใจร้องไห้ใส่คันท้อง ก็เห็นภาพคนในคันท้องดูอ่อนแอเจ็บใจ กระทั่งตัวนางเองยังอดสงสารไม่ได้ แม้ชูอิงไม่ค่อยชินกับไบหน้านี้เท่าไร ทว่าไบหน้านี้ก็ใช้งานได้ดีมากจริง ๆ

ที่ตั้งของเรือนผู้หญิงค่อนข้างลับตาคน เมื่อก่อนเคยเป็นเรือนร้างที่ถูกละเลย ชูอิงค่อย ๆ ปรับปรุงตลอดระยะเวลาหลายปีที่นางพำนัก จนกระทั่งที่แห่งนี้มีสภาพงดงามประณีต ทั้งยังคงกลิ่นอายแบบโบราณ ชูอิงอยู่ห้องกลาง ด้านหน้าขนาดสี่ห้อง ห้องปีกซ้ายขวาเป็นห้องสาวใช้คนสนิทสองคนของนาง ด้านหลังยังมีห้องเพดานเตี้ยอีกหลายห้อง เป็นห้องพักของบ่าวคนอื่น ๆ

ลวีเหินเดินยกถังนกกตุนเม็ดบัวเล็กมาน้ำเข้ามา วางถาดลงบนโต๊ะ ช่วยชูอิงหิวผมพลางว่า “เมื่อครู่คุณหนูสามเพิ่งส่งคนมา บอกให้คุณหนูไปที่เรือนซงเทาของฟูเหรินบายนี้เจ้าค่ะ”

ชูอิงกลกอกตา เลิกคิ้วพลางอมยิ้มน้อย ๆ “เจ้าลองเดาซิว่าคราวนี้ซู่หลวนเรียกข้าไปทำไม”

“หรือ...คุณหนูสามอยากอวดอะไรอีกแล้วเจ้าค่ะ” ลวีเหินมุ่นคิ้ว

“ฉลาดมาก!” ชูอิงมองคันท้องเห็นลวีเหินปักปิ่นผีเสื้อหยกสีเขียวอ่อนที่มวยผมก็ส่ายหน้า พุดเสียงเบา “เปลี่ยนอันดีกว่า ไม่เหมาะะ!”

ลวีเหินเห็นไบหน้างามดูสภาพวาดของคุณหนูที่ประดับปิ่นผีเสื้อในคันท้องแล้วก็ทำใจดิ่งป็นออกไม่ได้ สุดท้ายชูอิงจึงต้องลงมือเอง นางยิ้มบาง “พวกเรา

จะไปฟังซูหลวนไอ้อวดมีไซ่หรือ ไส่ของดี ๆ เช่นนี้ไป นางจะเสียอารมณ์เอา”

“เหตุใดคุณหนูต้องคอยเก็บงำตนเองเช่นนี้เจ้าคะ” ลวี่เหินถอนใจอย่างเห็นอัยหนาย เงินทองมีตั้งมากมาย เครื่องประดับล้ำค่ามีไม่น้อย แต่คุณหนูกลับแต่งตัวเรียบง่ายธรรมดา

“มีปัญญาให้เก็บงำ มีทรัพย์สินไม่ไอ้อวด ทำตัวติดดินเสียน้อยจะดีกว่า”

ใช้ว่าซูอิงไม่เคยคิดถึงการใช้ชีวิตอย่างหรูหรา จะสู้กับซุนซื่อก็ใช้ว่านางจะไม่มั่นใจ เพียงแต่หลายปีมานี้นางสังเกตเห็นเงื่อนงำบางอย่าง หากซุนซื่อขัดหูขัดตานางตามประสาสามารถเลี้ยกับบุตรีภรรยาเอกก็เป็นเรื่องที่น่าใจได้ แต่นางพบว่าพฤติกรรมของซุนซื่อนั้นคล้ายอยู่ภายใต้เงาของใครอีกคนมากกว่า นั่นทำให้นางอดระแวงไม่ได้ นางต้องเก็บงำตน สร้างภาพว่าตนโง่เขลาไร้พิษภัยเท่านั้น จึงจะพอรับรองความปลอดภัยของตนได้ ระหว่างสิบปีที่หญิงสาวย่อนเวลามานี้ นางพบเจออันตรายมากมายเหลือเกิน ที่โหดร้ายถึงขั้นเอาชีวิตไม่ได้ มีเพียงครั้งสองครั้ง หากไม่ใช่เพราะวิญญานของนางที่ข้ามกาลมามองการณ์ไกล และมีทักษะฝีมือไม่ธรรมดา ป่านนี้คุณหนูรองตัวจริงผู้นี้คงตายไปหลายรอบแล้ว

เรือนของซูอิงตั้งอยู่ในที่ห่างไกล ในขณะที่เรือนของซุนซื่ออยู่ในตำแหน่งที่ดีที่สุดใวจวน ซูอิงใช้เวลาเดินจากเรือนผู้หญิงไปเรือนชงเทาถึงหนึ่งก้านธูป^๗ เต็ม ๆ

ทันทีที่มาถึงหน้าประตูเรือนก็ได้ยินเสียงหัวเราะแว่วมาจากด้านใน ในจวนแห่งนี้คนที่จะหัวเราะอย่างมีความสุขถึงเพียงนี้ได้มีเพียงซูหลวน บุตรีในอุทรของซุนซื่อเท่านั้น

ลวี่เหินเลิกม่านออก ซูอิงเดินเข้าไปไม่เร่งรีบ เมื่อเข้าไปด้านในแล้ว ซูอิงเห็นซุนซื่อนั่งเอนตัวปรี๊ดตาอยู่บนตั่ง ซูหลวนนั่งแก้อิ้วตัวเตี้ยซึ่งวางอยู่ด้านข้าง กำลังทูปขาให้นางพलगอดอ้อนอนอเซาะ

“คารวะท่านแม่” เรื่องที่สมควรทำซูอิงทำได้อย่างไร้ที่ติมาตลอด จนกระทั่งบัดนี้ซุนซื่อยังเชื่อว่านางฉลาดเฉลียวจริง ๆ

^๗ คำเรียกเวลาของจีนโบราณ บางตำราว่าสามสิบนาที บางตำราว่าหนึ่งชั่วโมง

ซุนซื่อพยักหน้าบ่อยๆ ในมือถือซาทอม นางนั่งฟังเบาะอย่างสง่างามและ
ภูมิฐาน ซูลหวนเงยหน้ามาเห็นซุ้อิ่งก็ยิ้มร่า รีบเดินมาหาซุ้อิ่งพลางยกชายกระโปรง
ขึ้นหมุนตัวหนึ่งรอบ “พี่รอง ท่านว่าเป็นอย่างไร งามหรือไม่”

ซุ้อิ่งมองดูซุดนาง เลื้อยแขนแคบ กระโปรงจีบรอบสี่เหลี่ยมอ่อน บริเวณบ่า
ตั้งน้อยๆ รอบเอวพันสายรัดเอวสีเข้มอย่างเหมาะสม แขนเลื้อยแคบๆ บักลูกไม้
รอบ แลดูสดใสมีชีวิตชีวา แบบเสื้อชุดนี้ตบตาดีขึ้นอย่างง่าย ๆ ไม่ได้วางขาย
เป็นสินค้าระดับสูง ทว่ายามนี้ดูเหมือนซูลหวนจะเห็นว่ามันล้ำค่าเหลือเกิน

เรื่องนี้ลวีเหินเองก็รู้ดี ซุ้อิ่งกลัวนางจะทำเสียเรื่องจึงส่งสายตาให้ ลวีเหิน
ได้รับสัญญาณจากคุณหนูก็ได้แต่ก้มหน้าซ่อนแวตตาขบขันไว้

ซุ้อิ่งกระแอมเล็กน้อย เปลี่ยนเป็นสายตาชื่นชม อุทานอย่างตื่นตื่น “โอ
กระโปรงจีบช่างงามอะไรเช่นนี้ น้องสามใส่แล้วงามมาก ว่าแต่ชุดงามถึงเพียงนี้
คงแพงมากกระมัง”

สีหน้าซูลหวนมันน้อมมันใจ เข็ดหน้าว่า “แน่นอนอยู่แล้ว! ท่านรู้หรือไม่ว่า
ข้าซื้อมาจากที่ใด ข้าซื้อจากร้านอื่นซู่เซียว ราคาเยอสูงแน่นอน”

“อย่างนั้นหรือ น้องสามช่างมีวาสนาจริง ๆ” สีหน้าซุ้อิ่งดูฉงนและสะท้อนใจ
“แน่นอนสิ พี่รอง ท่านอย่าได้หวังเซียว! ต่อให้เอาท่านไปขายก็ยังมีเงิน
ไม่พอซื้อชุดนี้!” ซูลหวนทะหงตบยั้ง ขณะเดียวกันก็ถือโอกาสเยาะเย้ยซุ้อิ่ง

ซุ้อิ่งรู้สึกขบขันหนัก ทว่าใบหน้าน่ายังคงแสดงความน้อยเนื้อต่ำใจ นางก้มหน้า
งุดราวถูกแทงใจดำ แลดูเจ็บปวดหมองใจยิ่ง

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซูลหวนก็ยิ่งสำคัญตนว่าเหนือกว่าและยิ่งลำพองใจ นาง
ซุ่ยบายทองในมือพลางพูดอย่างปลาบปล้ำระคนโอ้อวด “ท่านเห็นหรือไม่ว่านี่อะไร
บายทอง! บายทองของร้านอื่นซู่เซียว!” จากนั้นนางก็แสรังทำท่าละอายใจ “ดูข้าสิ
นี่ข้าพูดอะไรกับท่านกัน! พี่รองคงไม่เคยได้ยินแม้แต่ชื่อร้านอื่นซู่สุกระมัง ข้า
พูดเรื่องนี้กับท่านคงไม่ต่างจากติดพิณให้วู้ฟิง”

* มีที่มาจากนิทานเกี่ยวกับนักดนตรีผู้หนึ่งที่นำพิณออกไปบรรเลงและสังเกตว่าไม่ว่าจะบรรเลงเพลงใด
วู้ฟิงก็ไม่วางรับรู้ความไพเราะได้เลย เปรียบได้กับสำนวนไทย สีซอให้ควายฟัง

ลวีเหินซึ่งอยู่อีกด้านหลุบตาลง มือทั้งคู่กุมหน้าท้อง นางในยามนี้กลั้นหัวเราะจนหนังท้องแทบเป็นตะคริวอยู่รอมร่อ คุณหนูสามตลกจริงๆ ป้ายทองที่ว่านี่ลวีเหินเป็นคนออกแบบเองด้วยซ้ำ!

ซูอิงยังคงแสดงละครอย่างสมบทบาท นางเงยหน้าขลาดเขลาอ่อนแอขึ้นจนใจถามอย่างไร้เดียงสา “น้องสาม ร้านอินซูคืออะไรหรือ ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนจริงๆ”

ซูหลวนหัวเราะอย่างดูถูก “ท่านไม่รู้ก็แล้วไปเถิด อยากรู้ก็ไม่ใช่เรื่องที่คุณฐานะเช่นท่านจะรู้ได้”

“อ้อ” ซูอิงก้มหน้าลงอย่างอัดอั้นใจราวเจ็บปวดแสนสาหัส

แวตตาขบขันของลวีเหินยิ่งฉายชัดกว่าเดิม นางอยากรู้เหลือเกินว่า หากคุณหนูสามรู้ว่าคุณหนูรองคือเจ้าของกิจการร้านอินซูจะมีสีหน้าเช่นไร นางอยากเห็นนัก!

พอเห็นซูอิงไม่ถามต่อ ซูหลวนที่รอจะตอบกลับไม่พอใจ นางแสวงโบกมืออย่างหน่ายใจ “เอาละๆ เห็นแก่ความเป็นพี่น้องของพวกเรา ข้าจะบอกท่านก็ได้เพื่อวันหน้าวันหลังท่านแต่งงานไปแล้วพูดคุยกับผู้อื่นไม่รู้เรื่อง จะขายหน้าจวนอัศวินเสนาบดีของพวกเราได้”

“อ้อ”

เสียงตอบรับและสีหน้าเฝ้ารอของซูอิงทำให้ซูหลวนอารมณ์ดีและกระตือรือร้น นางหยุดเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “ร้านอินซูเป็นร้านค้าที่ร่ำรวยที่สุดในแคว้นตงหลังของพวกเรา มีสาขากระจายไปทั่วทุกพื้นที่ ว่ากันว่าคุณชายอินซูเห็นเงินสิบตำลึงหล่นพื้นยังคร้านจะเก็บ เพราะในช่วงเวลาที่เขาก้มลงเก็บนั้น เขาสามารถหาเงินได้มากกว่าเงินที่เก็บเสียอีก”

เมื่อเห็นซูหลวนตื้นตันจนหน้าเล็ก ๆ เริ่มแดง ซูอิงก็เริ่มอึดอัด ผู้ใดเอาไปเล่าลือกันผิดๆ แม้นางจะหาเงินได้มาก แต่ก็ไม่ได้มากถึงขั้นนั้นเสียหน่อย แต่ซักก่อน...เมื่อครู่ซูหลวนพูดว่าคุณชายอินซูหรือ

“คุณชายอินซูคือผู้ใดหรือ” ซูอิงเหมือนจะเดาอะไรได้ จึงลองถามหยังเชิงดู

“คุณชายอินซูก็ต้องเป็นเจ้าของกิจการร้านอินซูนะสิ! ท่านนี่โง่จริง เรื่องแค่นี้

ก็เดาไม่ได้” ซุหลวนค้อนชูอิงอย่างเหยียดหยาม “เหตุใดท่านจึงโง่งมตื่นเงินเช่นนี้ ข้าจะบอกให้เอาบุญ คุณชายอินชูติดอันดับหนึ่งในสี่ยอดคุณชายเชียว!”

“เอ” ชูอิงทำหน้างัว ทว่าครั้งนี้นางงงจริง ๆ

นางรู้เรื่องการจัดอันดับยอดคุณชาย เป็นการจัดอันดับยอดบุรุษผู้ดีเด่น เก่งกล้า ผู้ที่ติดอันดับทุกคนมีชื่อเสียงโด่งดังได้เพราะความสามารถ ดังนั้นเรื่องนี้ เชื่อถือได้แน่ ทว่านั่นไม่ใช่สามยอดคุณชายหรือ กลายเป็นสี่ยอดคุณชาย ไปตั้งแต่เมื่อไรกัน แล้วตำแหน่ง “คุณชายอินชู” ของนางติดอันดับด้วยได้อย่างไร เหตุใดนางถึงไม่รู้เล่า

สีหน้าซุหลวนกระหิมีใจเป็นเชิงว่า “ข้ารู้อยู่แล้วว่าท่านไม่รู้” “ในบรรดา คุณชายทั้งสี่นี้ อันดับหนึ่งคือประมุขแห่งหอรัตติกาลแหล่งชุมนุมนักฆ่า ผู้คน เรียกเขาว่าคุณชายโยวหลิง” อันดับสองคือคุณชายหลิววันผู้เลื่องลือเรื่องความ ปราดเปรื่องเจ้าแผนการ อันดับสามคือคุณชายหรงหัว หมอเทวดาแห่งยุค ส่วน อันดับสี่นั้น...” ซุหลวนปรายตามองชูอิงอย่างกระหิมีใจ “ยอมเป็นคุณชายอินชู ในตำนานนั้นเอง!”

นี่นางถูกเรียกว่าคุณชายอินชูตั้งแต่เมื่อไรกัน และต่อให้เป็นเช่นนั้น มัน เกี่ยวอะไรกับซุหลวนเล่า เหตุใดซุหลวนจึงดูปลื้มปริ่มกระหิมีใจเช่นนั้น ชูอิง ไม่เข้าใจ

ซุหลวนคลายความสงสัยให้ชูอิงอย่างรวดเร็ว นางกำมืออย่างตื่นเต้น พุดอย่างหมายมั่นว่า “คุณชายโยวหลิงกับคุณชายอินชู หนึ่งในพวกเขาสองคน ต้องเป็นของข้า”

ชูอิงไต่ยืนเช่นนั้นพลันชนลูกชู้ หากซุหลวนรู้ว่าคุณชายอินชูที่นางละเมอหา นั้นแท้จริงเป็นผู้ใด ไม่รู้ว่านางจะกระอักโลหิตหรือไม่ ทว่านางจะกระอักโลหิต หรือไม่นั้นชูอิงไม่รู้ นางรู้แค่ว่าตนเองใกล้กระอักโลหิตแล้วจริง ๆ

“หา เจ้าเคยเจอคุณชายอินชูแล้วหรือ เขามีรูปโฉมเช่นไร รูปร่างหรือไม่” ชูอิงถาม สีหน้าไร้เดียงสาระคนอยากรู้

* แปลว่า กุศพราย วิญญาณ ปีศาจ

ซูหลวนยิ้มอย่างพ้อฝัน “ยอมเคยเจอ! ครั้งก่อนเขายังยิ้มให้ข้าด้วยซ้ำ! คุณชายอินซูหล่อเหลางามสง่าถึงเพียงนั้น ในแผ่นดินนี้ไซ้จะหาใครเทียมได้ง่ายๆ ท่านคิดไม่ถึงหรอก ข้าได้ยินว่าในบรรดาสียอดคุณชาย มีเพียงคุณชายโยวหลิง แห่งหอรัตติกาลเท่านั้นที่จะเทียบเขาได้”

ซูอิงลูบแก้มขาวละเอียดของตนอย่างอึ้งงัน นางมันใจมากกว่าไม่มีผู้ใดรู้ฐานะที่แท้จริงของนาง และนางไม่เคยส่งยิ้มให้ซูหลวนแน่นอน หลังจากครุ่นคิดสักครู่ ซูอิงก็แสรังถามอย่างไร้เดียงสาว่า “แล้วคุณชายโยวหลิงเล่า เจ้าเคยเจอแล้วหรือ”

“แน่นอน! คุณชายโยวหลิงผู้นั้นหล่อเหลาเหลือร้ายเช่นกัน หากเขามีใจให้ข้า ข้าก็ยินดีเป็นของเขา” ซูหลวนพนมมือใต้คาง ไบหน้าละเมอพ้อฝัน

“น้องสาม คุณหนูอย่างพวกเราพูดเรื่องพรรคนี้คงไม่เหมาะสมกระมัง” ซูอิงเหลือบมองซุนซื่อทิงบหลับ แสร้งเตือนด้วยความหวังดี

ซูหลวนหงุดหงิด ซักสีหน้าทันที “หึ ไม่ใช่ชงกการของท่าน!”

“พอแล้วๆ พี่น้องกันพูดคุยกันดีๆ ใส่อารมณ์กันไปโย” ซุนซื่อถลึงตาใส่ซูหลวน ก่อนหันไปพูดกับซูอิงอย่างอ่อนโยน “เจ้าคงเหนื่อยแล้ว กลับห้องไปพักผ่อนเถิด! ไม่มีธุระก็ไม่ต้องออกไปไหน ประเดี๋ยวโดนลมแล้วจะล้มป่วยอีก”

เนื่องจากซูอิงอ้างว่าป่วยบ่อย ดังนั้นซุนซื่อจึงคิดว่านางอ่อนแอไข้โรค ทำให้ค่อยๆ คลายความระแวงลง สองสามปีมานี้ซูอิงจึงใช้ชีวิตอย่างผ่อนคลายเป็นได้บ้าง

ซูอิงขอตัวจากไป ซูหลวนนัยปาก “เหตุใดท่านแม่จึงเอาแต่ดูข้าเล่า”

ซุนซื่อลูบศีรษะบุตรเภาๆ “เด็กคนนี้นี่ เหตุใดจึงไม่รู้จักรักควบคุมอารมณ์เสียบ้าง คำพูดพวกนี้ข้าเกลียดพูดให้นางฟังเท่านั้น เจ้าแค่เล่นตามน้ำก็พอ อย่าคิดจริงจังนักเลย”

ซูหลวนฟิงออกซุนซื่อ “ท่านแม่ ข้ารู้สึกขัดหูขัดตาพี่รองจริงๆ ท่านรีบๆ ให้นำนางออกเรือนไปไกลๆ ดีหรือไม่เจ้าคะ”

ซุนซื่อหัวเราะ “เรื่องนี้ต้องรอให้เจ้าพูดหรือ วางใจเถิด เรื่องพี่รองเจ้านะ ข้าคิดไว้แล้ว นางเป็นคนไร้วาสนา เกิดมาผิดที่ผิดทาง ที่ นางล่วงเกินคนผิดแล้ว กลับไปล่วงเกินคนผู้นั้นเข้า”

“ท่านแม่ พี่รองไปลวงเกินผู้ใดหรือเจ้าคะ” ชูทลวนปล้นสงสัย

“ไม่ใช่พี่รองเจ้าหรือ นางแคโดนลูกหลงไปด้วยเท่านั้น” ชูนซื่อมองซ้ำของเครื่องประดับหุหุราในห้อง ดวงตาฉายแววเยาะหยัน ต่อให้สตรีผู้นั้นเคยเก่งกาจเพียงใด ทว่ายามนี้ก็กลายเป็นขี้เถ้าไปแล้วมิใช่หรือ ห้องนี้เวลานี้เป็นของนาง ชูนเนียนชีวิตแล้วมิใช่หรือ

ทันใดนั้นเสียงเบา ๆ พลันแว่วมาจากด้านนอก ชูนซื่อผูกแววตาอำมหิต ร้องถามเสียงเข้ม “นั่นใคร”

นอกหน้าต่าง เงาใครคนหนึ่งพลิวลอบอย่างว่องไว หายวับไปอย่างไร ร่องรอย พร้อมกับเสียงแมวร้องลอยมาตามลม

“ท่านแม่ แคแมว เหตุใดต้องเคียดถึงเพียงนี้เล่า” ชูทลวนถูแขนชูนซื่ออย่างอดอ้อ

ชูนซื่อลูบเรือนผมนุ่มสลวยของชูทลวนเบา ๆ รู้สึกอ่อนใจเล็กน้อย นางตามใจบุตรีจนไร้เดียงสาถึงเพียงนี้ นับเป็นเรื่องดีหรือไม่กันแน่

เรือนผู้ทรง

ดอกผู้ทรง^{๑๑}ในสวนบานสะพรั่ง สายลมอ่อนโยนมาเจิบ ๆ พัดพากลิ่นหอมลอยมาปะทะจมูก

ในห้องปัก ลวีเห็นเสียงชูทลวนเมื่อครู่อย่างสนุกสนาน “คุณชายอื่นชู้จะต้องเป็นของข้า”

มือที่ถือเข็มและด้ายของหงบัวสี่ระริก นางหัวเราะจนต้องวางงานเย็บปัก ในมือลงก่อนถามต่อ “คุณหนูสามพูดเช่นนี้จริงหรือ นางเป็นถึงคุณหนูลูกผู้ดีแล้วพู่เหรินก็ปล่อยให้นางพูดอย่างนั้นหรือ”

“ข้าจะหลอกเจ้าไปใย หน้าตาเคลิบเคลิ้มของคุณหนูสามนะ ข้าเห็นแล้วอยากหัวเราะให้ฟันร่วง ดิตที่คุณหนูถลิ่งตาใส่ข้าเสียก่อน มิฉะนั้นข้าคงได้หัวเราะแน่” ลวีเห็นเอนตัวบนตั่งพวงกมท่องร้องโอดโอย นางหัวเราะจนปวดท้อง

^{๑๑} ดอกพุดตาน

“คุณหนูสามคิดว่าคนอื่นโง่ ความจริงแล้วตัวนางนี่โง่ที่สุด! สนุกจริง ๆ ถ้ารู้ว่าจะได้เจอเรื่องสนุก ๆ แบบนี้ เป็นตายอย่างไรข้าก็ขอให้คุณหนูพาเข้าไปด้วย” แม้แต่หางบัวผู้สุขุมเยือกเย็นก็อดหัวเราะไม่ได้

ลวีเหินกับหางบัวเป็นสาวใช้คนสนิทของซูอิง ลวีเหินเป็นคนร่าเริงหัวไว ซูอิงจึงให้นางคอยรับใช้ข้างกาย ส่วนหางบัวนั้นสุขุมหนักแน่น ซูอิงจึงมอบหมายให้นางเป็นคนจัดการธุระใหญ่ๆน้อยๆในเรือนผู้หญิง

ในขณะที่สาวใช้ทั้งสองคุ้ยเล่นอยู่นั้น ซูอิงกลับนั่งฟังตั้งเพียงลำพัง นางเป็นคนหุติ เมื่อครู่หลังจากก้าวพ้นประตูมาก็หลบเร้นกายอยู่ใต้ชายคาห้องซุนชือเพื่อแอบฟัง คิดไม่ถึงว่าจะได้ยินความลับสำคัญเข้า จากที่ซุนชือพูดมานั้น เหตุผลที่ซุนชือเฟื่องเล็งนางทุกอย่างก้าวตลอดหลายปีมานี้ คงเป็นเพราะหลิวชือ มารดาบังเกิดเกล้าของนางไปล่วงเกินบุคคลสำคัญเข้าอย่างรุนแรง

ซูอิงหวนคิดไปถึงปีที่หลิวชือเสียชีวิตอย่างประหลาดและไม่ชอบมาพากล ไหนจะพี่ชายที่จมน้ำตายโดยที่นางยังไม่ทันพบหน้าอีกเล่า คิ้วโก่งได้รูปของซูอิงขมวดแน่น ที่แห่งนี้ซ่อนความลับอะไรไว้กันแน่ แล้วบุคคลสำคัญผู้นั้นเป็นผู้ใด หากไม่ใช่เพราะนางแสรังทำตัวโง่มาตลอด นางคงหายไปจากโลกนี้นานแล้ว ใช่หรือไม่

ยามดึก ดวงจันทร์สุกสกาวยลอยเด่นอยู่กลางฟ้า

ซูอิงปล้นลิ้มตาโพล่ง ดวงตาคู้งามเปล่งประกายสุกใสยิ่งกว่าดวงดาวบนท้องฟ้ายามค่ำคืน นางพลิกตัวลงจากเตียง ไม่เปลี่ยนแปลงเดินทางใดๆ เพียงแต่หยิบหน้ากากดอกห่มุ่ตานั้นที่ซ่อนไว้ในช่องลับออกมาสวมเพื่อปกปิดใบหน้างามไร้ที่ติ ร่องลึกๆกระไดดอกทางหน้าต่างราวแมวป่าแสนปราดเปรียว ออกท่องโลกยามค่ำคืนอย่างคล่องแคล่วว่องไว ไวเสียวจนชวนให้ตาลาย

กำแพงสูงของจวนอัครเสนาบดีไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อนาง นางอาศัยแรงวิ่งพาร่างแบบบางกระโดดไปถึงสันกำแพงแล้วหายวับไปอย่างไร้สัมเสียด มุ่งหน้าไปยังสถานที่ที่ดึกคักที่สุดในเมืองหลวง

ตอนแรกที่นางไม่รู้ยังพอทำเนา แต่วันนี้พอได้ยินซุนชือพูดว่าหลิวชือผู้เป็น

มารดาได้ล่วงเกินบุคคลสำคัญจนส่งผลถึงนาง ชูอิงจะต้องสืบจนรู้แจ้งให้ได้ มิฉะนั้นนางอาจตายไปพร้อมความค้างคาเช่นนี้ได้ทุกเมื่อ

ร่างอ่อนแอในชุดขาวของชูอิงโลดเล่นท่ามกลางราตรีไร้ขอบเขต ทันใดนั้นนางรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้อง สัตว์ชาติญาณความตื่นตัวบอกว่านางถูกสะกดรอยตาม ชูอิงก็ก้มหน้าในใจ ก่อนเลี้ยวเข้าถนนอีกเส้น เบี่ยงจากเส้นทางเก่าที่ตั้งใจ

เดิมทีชูอิงตั้งใจจะไปหอหมิงเยว่ สถานที่ที่คึกคักที่สุดของเมืองหลวง ยามค่ำคืน ชื่อที่ฟังไพเราะนี้แท้จริงแล้วก็คือหอคณิกา เมื่อปีนั้นชูอิงที่อายุเพียงสิบสามปีได้จัดงาน “สุดยอดบุปผาคณิกา” ขึ้น ทำให้หอหมิงเยว่โด่งดังขึ้นมา และได้รับความนิยมยิ่งกว่าหอคณิกาทุกแห่งภายในระยะเวลาเพียงสั้นๆ นับแต่นั้นมา หอหมิงเยว่ก็กลายเป็นหอคณิกาอันดับหนึ่งของเมืองหลวง ผู้ใดเลยจะคิดว่าถ้าแก้ตัวจริงจะเป็นคนคนเดียวกับเจ้าของร้านอันชู นั่นก็คือชูอิง

ชูอิงปราดเปรี้ยวดูจเมวปา นางหาที่หลบซ่อนอย่างรวดเร็ว ประเดี๋ยวบินกำแพงประเดี้ยวิ่งหนี ชาติที่แล้วนางเป็นสายลับฝีมือฉกาจ เรื่องการสะกดรอยและหลอกฝ่ายสะกดรอยติดตามล้วนเป็นทักษะพื้นฐานของนาง เมื่อย้อนเวลามาก็ยังคงรักษาทักษะนี้ไว้

ยามค่ำคืนบนถนนที่เงียบสงบ เสียงบอกเวลาดังเป็นครั้งคราว นอกจากนั้นแล้วก็ไม่ปรากฏเสียงได้อีก

เมื่อผ่านไปหนึ่งก้านธูป ชูอิงจึงถอนใจโล่งอก เพราะนางมั่นใจว่าสลัดปลิงที่ตามเกาะตัวนั้นได้อย่างเด็ดขาดแล้ว ทว่าชูอิงแปลกใจมาก เหตุใดจึงมีคนสะกดรอยตามนาง

ชูอิงพลันหยุดฝีเท้าลงยามที่อยู่ห่างจากหอหมิงเยว่เพียงหนึ่งหลี่^{๑๑} เพราะรู้สึกได้ถึงสายตาเร่าร้อนและคมแปลบที่จับจ้องอยู่ด้านหลัง พริบตานั้นหญิงสาวตัวสั้นสะทั้นราวตกเป็นเหยื่อของใครบางคน นางเลี้ยวหันหลังขวบ มือข้างลำตัวกำแน่น นางสลัดปลิงหลุดไปหนึ่งตัวแล้ว เหตุใดจึงมีอีกตัวที่ร้ายกาจกว่าตามมาอีกเล่า นี่มันเรื่องใดกัน หรือมีผู้ใดล่วงรู้ฐานะลับๆ ของนางแล้ว

^{๑๑} หน่วยวัดระยะทางของจีน หนึ่งหลี่ประมาณห้าร้อยเมตร

ชูอิงวิ่งผ่านถนนหลายเส้น ก่อนเร็นกายอยู่ในเงามืดใต้กำแพง นางหลับตาสุดหายใจลึก ปรับจังหวะหัวใจให้เต้นช้าลงเป็นระดับเดียวกับลมหายใจ

ครู่ใหญ่ผ่านไป ในที่สุดสายตาสอดส่องนั้นก็หายไป ชูอิงค่อยพ่นลมหายใจช้าๆ นางปาดหน้าผากที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ไม่คิดเลยว่าในโลกนี้จะมียอดฝีมือระดับสูงขนาดนี้ เหนือฟ้าคงมีฟ้าจริง ๆ ต่อไปจะทำอะไรคงต้องระวังมากกว่าเดิม

ชูอิงเดินออกจากเงามืด ทันใดนั้นร่างร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้านางราวภูตผี หากเป็นคนธรรมดาคงไม่แคล้วกริตรี่องออกมา ทว่าสำหรับนางแล้ว แม้จะประหลาดใจ แต่ก็เพียงขมวดคิ้วน้อยๆ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมาไม่เหนียวมือมีวิธีรับมือเสมอ ในเมื่อหนีไม่พ้นก็ต้องถามให้รู้เรื่อง

ผู้ที่อยู่เบื้องหน้านางสวมหน้ากากน่ากลัว ลักษณะท่าทางราวภูตผีปีศาจ ท่าที่โอหังเผด็จการเช่นนั้นชูอิงรู้สึกคุ้นตาชอบกล ภาพเหตุการณ์บนรถม้าในวันนั้นพลันผุดขึ้นในสมอง ชูอิงมุ่นคิ้วเล็กน้อย มือทั้งสองกอดอก ปรายตามองคนตรงหน้า “ท่านเป็นใคร สะกดรอยตามข้ามา ต้องการอะไรกันแน่”

ใต้แสงจันทร์ที่สาดส่อง สายตาชั่วร้ายเจ้าเล่ห์ของเย่เพยไปที่จับจ้องชูอิงดูชั่วร้ายน่ากลัว เขาพูดประชดนาง “อะไรกัน จำข้าไม่ได้แล้วหรือ”

ชูอิงสงสัย นางมองอีกฝ่ายสีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ สงบเงียบราวสายลม

“ต้นไทรในตรอกเยว่หยา เจ้าจำได้หรือไม่” แววตาของเย่เพยไปคมปลานและเปิดเผย กรามงดงามขบแน่นราวเอ่ยถึงเรื่องอัปยศ

ชูอิงครุ่นคิดอยู่สักครู่ ไม่ยอมรับหรือปฏิเสธ นางเพียงกอดอก มองเขาสีหน้าสงบนิ่ง

บนแผ่นดินนี้กลับมีสตรีที่แสดงสีหน้าเฉยชาใส่เขาได้ มิหนำซ้ำนางยังใช้สายตาดคล้ายจะยิ้มเยาะมองเขไปอีก เย่เพยไปไม่เคยพบเห็นสตรีเช่นนี้มาก่อนไม่ว่าจะอยู่ในฐานะหาขายอ่องหรือคุณชายโยวหลิง

“ช่างเป็นสตรีที่กำเริบเสิบสานนัก!” เย่เพยไปยื่นแขนออกไป มือทรงพลังคว่ำร่างชูอิงมากอดแน่นราวปลอกเหล็ก เขาก็มั่นหน้าลง พ่นลมหายใจจู่ๆ รดหน้านาง

ซู่อิ่งขัดขืนทันทีที่ได้สติ ทว่านั่นกลับยิ่งทำให้เขาอดนางแน่นขึ้น บีบให้นางอยู่ใกล้เขามากขึ้น กลิ่นอายแข็งแกร่งราวอย่างบุรุษขบอวลไปทั่ว ซู่อิ่งทั้งโกรธทั้งอาย เวลานี้เย่เฟยไปถอดหน้ากากปีกตางของตนเองออก เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติ ร่างของคนทั้งคู่แนบสนิทไม่มีช่องว่าง รอบด้านถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศคลุมเครือ

“ช่างเป็นบุรุษที่เนรคุณนัก!” ซู่อิ่งส่งเสียงที่ เข็ดหน้าขึ้นอย่างยโส จ้องตาเขากลับอย่างไม่กลัวเกรง

“เจ้าบังอาจแฆวนข้าไว้บนต้นไม้” ไฟปริศนาลูกโชนในดวงตายุ่เฟยไป เขาจ้องนางทั้งฉุนเฉียวและสนใจ “ทำกับข้าเช่นนี้แล้วยังหวังให้ข้าทดแทนบุญคุณอีกหรือ”

“แล้วอย่างไรเล่า ถึงอย่างไรข้าก็เป็นคนช่วยท่านไว้” ซู่อิ่งชี้ประเด็นสำคัญ วันนั้นซู่อิ่งแค้นที่อีกฝ่ายทำร่วมกับนาง ทว่าก็ไม่อยากให้เขาถูกทหารจับได้ จึงใช้สายรัดเอวมัดเขาเอาไว้บนต้นไม้ที่มีกิ่งใบหนาที่บอบนางหวังดีกับเขาแท้ ๆ หากนางคิดร้ายโยนเขาทิ้งข้างทาง เขาคงถูกทางการจับไปตัดหัวประจานหน้าตลาดแล้ว

“ไม่อย่างไร เพียงแต่...” นิ้วเรียวยาวของเย่เฟยไปค่อย ๆ ไล่ไปตามใบหน้าซู่อิ่ง ลมหายใจของเขาสัมผัสใบหูนาง “เจ้าต้องมอบชีวิตของเจ้าให้ข้าเป็นการทดแทน”

“นี่คงเป็นวิธีทดแทนบุญคุณของท่านสินะ ข้านี้กว่ารับบุญคุณคนมาเท่าไร ต้องทดแทนกลับไปเป็นเท่าตัวเสียอีก” ซู่อิ่งหัวเราะอย่างเย็นชา มือขาวเรียวยาวของนางคว่ำมือเย่เฟยไปที่ตะหน้ากากดอกหมูตางไว้

“สตรีปากคอเราะร้ายเช่นนี้ไม่น่ารักเอาเสียเลย” เย่เฟยไปผู้โหดเหี้ยมยังพอมีความอบอุ่นอยู่บ้าง เขาใช้นิ้วจิ้มหน้าผากซู่อิ่ง

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว ท่านจะได้ปล่อยข้าเสียที” ซู่อิ่งผลิยิ้ม

“น่าเสียดายนัก ข้าถูกใจเจ้าเสียแล้ว จะให้ทำเช่นไร” มือของเขาขยับเสียบ ๆ เริ่มลูบคลำหน้ากากของนาง

ดวงตาคู้งามเบื้องหน้าใสวาวน่าหลงใหล ชวนให้สงสัยว่าใบหน้าที่ดีหน้ากาก

ดอกหมูดานนี้เป็นเช่นไร เขาอยากรู้จักมันไหมแล้ว

ชูอิงผาดมือไปที่หลังคอเย่เพยไป ทว่าชายหนุ่มเตรียมรับมืออยู่แล้ว เขา เบี่ยงกายไปทางขวา นิ้วเรียวยาวเกาะตัวเกี่ยวหน้ากาดอกหมูดานของชูอิง เสียงฝั่ง ดั่งขึ้น หน้ากาดมีมือประณีตปล้นร่วงลงพื้น ส่งเสียงดังเคล้ง โลหะกระทบพื้น

ในจังหวะคับขันนั้นเอง ชูอิงงอเข้ากระแทกจุดยุทธศาสตร์ที่น่าภาคภูมิใจ ที่หว่างขาเย่เพยไปเต็มแรง เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดดังชัด ตามมาด้วยเสียง ตวาดเจือโหระที่ชายหนุ่มมีอาจควบคุม “นางตัวแสบ!”

เย่เพยไปนี่ก็ไม่ถึงจริง ๆ ว่าสตรีผู้นี้จะใจกล้าหน้าด้านถึงเพียงนี้ นางทำร้าย กล่องดวงใจเขาเสียได้ นี่มัน...อันธพาลชัด ๆ!

ความเจ็บปวดรุนแรงที่มาอย่างกะทันหันทำให้เย่เพยไปคล้ายวงแขนที่กอด ชูอิง หญิงสาวหมุนตัววิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ความเร็วของชูอิงนั้นไม่ต่างจากธนูที่หลุดจากแฉ่ง ฟุ้งหือเพียงอึดใจ ร่างที่ผลุบ ๆ โผล่ ๆ เพียงไม่กี่ครั้งของนางก็หายวับไปในคำคืนที่เว้งว่าง

ในคืนที่มีดจันมองไม่เห็นแม้กระทั่งมือตนเองนี้ บนถนนที่เงียบสงบปรากฏ เสียงฝีเท้าแผ่วเบาราวแมลงปอแตะผิวหน้า ความเร็วของชูอิงนั้นน่าตกใจมาก เย่เพยไปประมาทเกินไป นางจึงหลุดรอดมือไปได้

ทว่ามีหรือที่ประมุขแห่งหอนักฆ่าจะยอมถูกสลัดทิ้งง่าย ๆ เช่นนี้ เย่เพยไป โมโหจนสบถออกมา แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ในที่สุดเขาก็กัดฟันขมความเจ็บไล่ตาม นางไป หากโอวหยางหลิววันรู้ว่าเขาพ่ายแก่สตรีคนเดิมติดกันถึงสองครั้ง เขา คงถูกอีกฝ่ายหัวเราะเยาะไปจนวันตาย

เนื่องจากตอนแรกเย่เพยไปสั่งลูกน้องให้ถอนกำลังออกไปด้วยความมั่นใจ เวลาจึงเหลือเขาไล่ล่านางเพียงคนเดียว

ในราตรีมืดมิด เย่เพยไปสุดลมหายใจลึก ดวงตาเปล่งประกายขบคิดและ ตื่นเต้น เขาไม่ได้สัมผัสการไล่ล่าเช่นนี้มานานแล้ว

สาวน้อยจอมพยศผู้นั้นลับหลังคอเขาจนสลบไปคราวก่อน พอมาคราวนี้ ก็ทำร้ายกล่องดวงใจของเขาอีก หวายอ่องผู้ส่งางามแห่งแคว้นตงหลิงและประมุข

หอรตติกาลเช่นเขา กลับถูกหญิงสาวเพียงคนเดียวรังแกจนทุเรศทุรัง ที่จริงเขาสมควรแก่ตำแหน่งอย่างบ้าคลั่ง ทว่า...เย่เพยไปคลี่ไข่มขั้วร้าย เขาอยากได้ตัวนางไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรก็ตาม

เย่เพยไปหยิบหน้ากากดอกห่มู่ตาดขึ้นมากีบเข้าอกเสื้ออย่างทะนุถนอม จากนั้นเขาก็วิ่งตะบึงราวเสื่อร้ายในยามราตรี เขารู้สึกตื่นเต้นกับการไล่ล่าครั้งนี้มาก สิ่งเดียวที่เขากังวลก็คือ หากครั้งนี้ปล่อยให้หญิงสาวจอมพยศผู้นั้นหนีไปได้ ครั้งหน้าคงหาตัวนางได้ยากยิ่ง เพราะกระตังบัดนี้เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใบหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้หน้ากากนั้นเป็นเช่นไร แล้วนางเป็นผู้ใดมาจากที่ใด ไม่ เขาจะไม่ปล่อยให้นางหลุดมือไปอย่างเด็ดขาด! เย่เพยไปหัวเราะประหลาด ช่างเป็นสตรีที่เร้าอารมณ์คนได้เก่งนัก

ซู่อิงวิ่งอย่างรวดเร็วในคำคืนที่มีมืดมิด ไม่นานนักก็รู้สึกผิดปกติ ลำพังแค่ความเร็วของนาง ไม่น่าจะหนีชายปีศาจผู้นั้นพ้นหรือไม่ ขึ้นยังหนีต่อไป นางคงถูกจับได้ในที่สุด ถึงตอนนั้นเขาคงเห็นใบหน้าจริงของนาง และหากเขารู้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างนางกับร้านอันชู นางคงไม่แคล้วถูกเขาข่มขู่ในภายหลัง

ซู่อิงก็เสียใจอยู่ลึกๆ หากรู้เช่นนั้นแต่แรกนางคงไม่ช่วยบุรุษผู้นั้นด้วยความหวังดีเป็นแน่ นางน่าจะปล่อยให้เขาถูกทางการจับฆ่าเสียตรงนั้น! ดูเอาเถิดนางทำคุณบูชาโทษแท้ๆ ยามนี้ใจของซู่อิงเคียดแค้นยิ่ง การเป็นคนดีช่างยากนักโบราณว่าไว้ไม่มีผิด

เมื่อเห็นผู้ไล่ล่าตามติดเข้ามาทุกขณะ ซู่อิงก็ไม่สนใจเรื่องอื่นใด ตัดสินใจกระโดดข้ามกำแพงสูงแห่งหนึ่งเข้าไป

เย่เพยไปที่ตามนางคลี่ไข่ม รีบไล่ตามเข้าไป เขารู้ว่าสตรีนางนี้ไหลลื่นเสียยิ่งกว่าลูกปลาไหล หากปล่อยเมื่อไรก็จะหลุดมือไปได้

ที่แห่งนี้คือสวนดอกไม้ของคหบดีสกุลหนึ่ง เวลานั้นรอบด้านเงียบสงบ แสงจันทร์กระจ่างสาดส่องลงมาอย่างอ่อนหวาน กระบพพื้นดินจนสว่างทั้งผืน ไม่มีสิ่งใดเร้นกายใต้ใต้ราตรีนี

ซู่อิงพุ่งเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง สิ่งแรกที่ทำคือเปิดหน้าต่าง จากนั้นสูดลมหายใจลึก แล้วหลบอยู่หลังบานประตูที่ถูกกระแทกจนเปิดออก

หลังจากนั้นเพียงไม่กี่อึดใจเย่เพยาก็ไปตามเข้ามาจริง ๆ ชายหนุ่มเห็นหน้าต่างเปิดอยู่ที่กวาดตามองในห้องเวาหนึ่ง ก่อนกระโดดออกทางหน้าต่างไล่ตามอีกฝ่ายไปอย่างไม่เสียเวลาคิด

ซูอิงนึกโล่งใจ ชายปีศาจผู้นี้หลงกลนางแล้วจริง ๆ!

ซูอิงเดินออกจากประตูอย่างผ่าเผย แล้วมุ่งหน้าไปยังทิศทางตรงกันข้ามทันที

เย่เพยไปมองสวนดอกไม้ที่ปราศจากร่องรอยเบื้องหน้าแล้ว รู้สึกราวเห็นรอยยิ้มเยาะหยันของซูอิง เขาหลับหน้ากาดอกพุ่มตานที่ยังอวลกลิ่นหอมของนางริมฝีปากค่อย ๆ ผลิยิ้มชอบใจ ที่แท้เจ้าก็ไม่ได้เป็นทั้งลูกแมวป่าหรือลูกปลาไหลทว่าเป็นจิ้งจอกน้อยแสนเจ้าเล่ห์ เขาซักชอบสาวน้อยผู้นี้มากขึ้นทุกที ดี ดีมาก เช่นนั้นข้าจะเล่นวิ่งไล่จับกับเจ้าให้สนุกไปเลย! ดูซิว่าหากข้าวางกำลังดักไว้ทุกทางแล้ว เจ้าจะยังหนีรอดได้หรือไม่

เย่เพยไปถึงชั้นจินตนาการว่า หากจับสาวน้อยมากเล่ห์ผู้นี้ได้แล้ว เขาจะจุมพิตนางเช่นไรจนนางอ่อนระทวย จะทรมาณนางเช่นไรจนนางลุกจากเตียงไม่ได้

เย่เพยไปหยิบขลุ่ยใผ่รูปร่างประหลาดล่ำเล็กออกมาจากแขนเสื้อ จากนั้นก็มีเสียงเหยี่ยวดังขึ้นท่ามกลางคำคืนเงียบสงบ นี่คือคำสั่งเรียกตัวดวงของหอรัตติกาล นักฆ่าทั้งหมดต้องมารวมตัวกันภายในเวลาหนึ่งเค่อ^{๑๒}

ไม่นานเงาดำมากมายก็มารวมตัวกันรอบกายเย่เพยไป นับจำนวนทั้งสิ้นได้สิบสามหน่วย นักฆ่าทั้งหมดของหอรัตติกาลต่างมารวมตัวกันในลานบ้านเล็ก ๆ แห่งนี้ ในขณะที่เจ้าของคฤหาสน์ตัวจริงยังคงนอนกอดอนุภรรยาคนที่สิบเจ็ดที่เพิ่งแต่งงานเข้ามาอย่างแสนสบาย หากเขารู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายนอกห้องคงไม่แค่วุ่นใจจนเสียดสี

เวลานี้เย่เพยไปสวมหน้ากากประหลาดตาอีกครั้ง ผมดำราวไม้ไผ่^{๑๓} ปลิวเบา ๆ

^{๑๒} หน่วยนับเวลาของจีน หนึ่งเค่อประมาณสิบห้านาที

^{๑๓} ไม้มะเกลือ

ตามแรงลม แต่ละปอยพลิ้วไหวราวแพรต่วนสีดำ ทุกคนเห็นเพียงแววตาเย็นชา คมกริบประดุจเหยี่ยวคู่หนึ่ง มุมปากเขยยกขึ้น หน้ากากที่ต้องแสงจันทร์เปล่งรัศมี ประหลาด ดูวิจิตรตระการตา

“หาตัวสตรีผู้นั้นให้พบ ไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรก็ตาม!” แววตาเขาโหดเหี้ยม และหยิ่งทะนง น้ำเสียงราบเรียบ ไม่ห้วนโหวกเหวกแต่อย่างใด

“ขอรับ!” เสียงขานรับพร้อมเพรียงฟังดูทรงพลังมาก

เพียงพริบตา เงามดำประดุจวิญญาณเหล่านั้นก็แยกย้ายไปทุกทิศทางอย่างรวดเร็วจนหน้าตกใจ

ชู่อิงไม่รู้ว่่าอันตรายเป็นใกล้จะมาถึง นางดีใจที่หนีพ้นการไล่ล่าของเย่เฟยไป มัวแต่เดินบนถนนอย่างใจเย็น ร้องเพลงที่นางไม่รู้ชื่อเบาๆ ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม สุขใจ เพียงคิดว่าอีกฝ่ายคว่าน้ำเหลวก็อดล่ำฟองใจไม่ได้

ทันใดนั้นนางรู้สึกผิดสังเกต เงามดำจางโดยรอบดูเหมือนจะทวีจำนวนมากขึ้น ทุกที่ หรือ...ชู่อิงรีบตัดสินใจตามสัญชาตญาณ

นางในยามนี้ยืนอยู่บนสะพานหินโค้ง ได้สะพานเป็นลำธารที่ไหลจากทิศใต้ไปทิศเหนือ ในคำคืนเงียบสงบนี้ นางได้ยินเสียงน้ำดังซู่ซ่าชัดเจน ชู่อิงพลี๊วกายลงไปเบื้องล่างอย่างคล่องแคล่วแล้วแหบร่างอยู่ใต้สะพาน จากนั้นปรับจิ่งหะลมหายใจเพื่อให้นางไร้ตัวตนที่สุด จังหวะการเต้นของหัวใจผ่อนจนซ้ำการมีตัวตนของนางเบาบางเสียยิ่งกว่าอากาศ

เงาดำแต่ละสายพุ่งผ่านเหนือสะพานไปอย่างรวดเร็ว ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นสตรีผู้หนึ่งที่ซ่อนตัวใต้สะพาน และสตรีผู้ถูกอาจหาญกล้ำนั้นก็คือคนที่นายของพวกเขาสั่งให้หาตัวให้พบ

เย่เฟยไปยืนอยู่กลางสะพานตั้งแต่เมื่อไรไม่มีผู้ใดรู้ แสงไฟจากโคมบนสะพานสาดส่องสว่างสูงใหญ่ ลากเงาของเขาจนยืดยาวไปไกล สายตาคมปลาบดุดเหยี่ยวใต้หน้ากากผุดประกายประหลาด งดงามจับตา ทว่าร้ายกาจดุต้น

“คนเล่า” เมื่อเห็นหัวหน้าหน่วยหนึ่งวิ่งมาอย่างรวดเร็ว ดวงตาลุ่มลึกและเย็นชาเหนือผู้ใดของเย่เฟยไปก็จ้องเขาเขม็ง

“เรียนนายท่าน ยัง...ยังไม่เจอตัวขอรับ” ถูกเย่เฟยไปจ้องด้วยสายตา
ดูร้ายเหยี่ยมเกรียม หลังเฟิง หัวหน้าหน่วยหนึ่งพลันรู้สึกเหมือนก้าวเท้าลงนรก
แล้วหนึ่งก้าว

“ไล่หัวไป!” เย่เฟยไปยกเท้าถีบอีกฝ่าย หัวหน้าหน่วยหนึ่งถูกถีบจนกระเด็น
ตกน้ำ

ซูอิงซึ่งอยู่ใต้สะพานถึงกับตะลึง เสียงเมื่อครู่เป็นของบุรุษที่รังแกนาง
ไม่ผิดแน่ ซ้ำร้ายเขายังสามารถสั่งการนักฆ่าจำนวนมากถึงเพียงนี้ได้ เขาเป็นผู้ใดกัน
นางไม่มีเวลาให้ขบคิด หากคนที่ถูกถีบตกน้ำลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำเมื่อไร
จะต้องเห็นนางแน่ เพราะนางกับเขาอยู่ห่างกันไม่เกินสิบหมี่^{๑๔}

ซูอิงนึกแผนรับมือได้อย่างรวดเร็ว นางค่อยๆ ทิ้งน้ำหนักปล่อยร่างไหลลง
น้ำช้าๆ เพื่อไม่ให้น้ำกระจาย นางรู้แผนผังเมืองนี้ดี ลำธารสายนี้ไหลคดเคี้ยวไปมา
และมีจุดเชื่อมต่อกับสระดอกเหลียนในจวนสกุลซู

ในพริบตาที่ซูอิงดำลงไปใต้น้ำนั่นเอง หลังเฟิงก็โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ

“ยังไม่รีบไปตามหานางอีกหรือ”

ตอนที่หลังเฟิงจะถามว่าเหตุใดน้ำตรงหน้าถึงได้มีระลอกคลื่นนั้น เย่เฟยไป
ก็ตวาดไล่จนขมับเขาเต้นตุบๆ ได้แต่กลืนข้อสงสัยลงคอ แล้วตะโกนตอบว่า
“ข้าน้อยจะรีบออกตามหาประเดี๋ยวนี้ขอรับ” หลังเฟิงทะยานร่างที่เปี่ยมปอนสู่เวหา
มุ่งหน้าไปยังทิศทางที่คิดไว้

ขณะวิ่งก็ยังไม่วายสงสัย เหตุใดน้ำใต้สะพานจึงเกิดระลอกคลื่นทั้งที่ไม่มี
ลม หรือจะมีอะไรซ่อนอยู่ ช่างเกิด อย่างไรเสียคำสั่งของท่านประมุขก็สำคัญกว่า
หลังเฟิงขบไล่ความคิดฟุ้งซ่านในสมองทิ้ง แล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว หารู้ไม่ว่า
ตนเองพลาดเบาะแสสำคัญที่สุดไป

เรือนผู้ทรง ซูอิงนอนห่อผ้าเช็ดตัวผืนนิ่มตัวสั้นเทาอยู่ใต้ผ้าห่มผืนหนา ลวีเหิน
และหงปัวคอยดูแลอยู่ไม่ห่าง คนหนึ่งใช้น้ำอุ่นเช็ดมือให้นาง อีกคนต้มน้ำชง

^{๑๔} หน่วยวัดระยะทางของจีน หนึ่งหมี่เท่ากับหนึ่งเมตร

อยู่ในครัว เพียงครูเดียว หงบัวก็ยกถ้วยน้ำชงเข้ามา ถ้วยน้ำชงถูกวางในน้ำเพื่อลดอุณหภูมิ จึงไม่ร้อนหรือเย็นเกินไป อุณหภูมิกำลังพอเหมาะ ลวีเห็นประคองชู้อิ่งให้ลูกนั่งฟังเฝ้า แล้วปรับให้นางอยู่ในท่านั่งที่สบายที่สุด หงบัวคอยป้อนน้ำชงนางทีละช้อนๆ จนหมดถ้วย ลวีเห็นสอดมุ่มผ้าห่มเรียบร้อยแล้ว คราวนี้จึงสบตาหงบัวแล้วดับเทียน ก่อนเดินออกจากห้องไป

“คุณหนูเป็นอย่างไบบ้าง อาการหนักหรือไม่” ลวีเห็นตั้งหงบัวมาถามเสียงเบา หงบัวพอรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง อาหารการกินในแต่ละวันของคุณหนูก็ได้นางคอยดูแล

“ต้องพิชลม ร่างกายถูกพิษความเย็นจนเป็นไข้หวัด อาการค่อนข้างหนัก” แหวตาของหงบัวดูกังวล

ลวีเห็นนึกสงสัย “ตึกดีปานนี้ คุณหนูตกลงไปในสระน้ำหรืออย่างไร”

หงบัวแสดงออกชัดเจนว่าไม่ใช่แค่นั้น “ตกสระป็นขึ้นมาก็ไม่น่าจะเป็นอะไร แต่เมื่อครู่ข้าเห็นผิวที่มีของคุณหนูเป็นรอยย่น มีหน้าซำยังดูอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรงราวกับคนจมน้ำเสียมากกว่า”

ลวีเห็นลึบคาง “ตอนตึกเช่นนี้หรือ คุณหนูใช้ขึ้นจนเลอะเลือนแล้วหรืออย่างไร ไม่สิ คุณหนูแช่น้ำก่อนถึงเป็นไข่น้ำ!”

“พวกเราอย่าเพิ่งเดาสงเดช หากไม่ใช่ความลับ คุณหนูจะต้องบอกพวกเราแน่ ยามนี้การดูแลคุณหนูสำคัญที่สุด ถ้าพรุ่งนี้คุณหนูยังไม่ดีขึ้น พวกเราต้องแอบไปซื้อยาข้างนอกแล้ว ที่สำคัญคือเรื่องนี้จะให้ฟูเหรินรู้ไม่ได้เด็ดขาด และห้ามเชิญท่านหมอหลี่ที่ทางจวนชอบเชิญมาด้วย”

หงบัวรักษาคณได้ แต่พวกนางกลับไม่มีสิทธิ์แตะต้องห้องยาในจวน

“ข้ารู้แล้ว ยาที่ท่านหมอหลี่สั่งคุณหนูเอาไปรดน้ำต้นไม้ทุกครึ่ง จนวนามนี้ตายไปหลายกระถางแล้ว”

“ฮู! ระวังปากพาจัน อะไรที่ไม่สมควรพูดก็หัดเก็บเอาไว้เสียบ้าง” หงบัวเตือนเสียงเบา

ในห้องด้านใน ชู้อิ่งไปหน้าซัดขาว ทั้งร่างสิ้นเทา นึกบรภาพชายลึกลับผู้นั้นในใจอย่างรุนแรง

หากถามว่าเรื่องที่ชูอิงเสียใจที่สุดในชีวิตนี้คืออะไร นางคงตอบอย่างไม่ลังเลว่า หากเป็นไปได้นางจะไม่หวังดีช่วยชายผู้นั้นตั้งแต่แรกเด็ดขาด

ต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศยังหนาว น้ำในลำธารเย็นจัด นางแช่อยู่ในน้ำนานกว่าครึ่งชั่วยาม^{๑๕} ในตอนนั้นหนาวจนอยากผุดขึ้นจากน้ำนับครั้งไม่ถ้วน แต่เพราะรู้สึกได้ว่าการไล่ล่ายังไม่จบสิ้น เงามปีศาจที่พลิวผ่านริมฝั่งน้ำเป็นครั้งคราวทำให้รู้ว่า หากนางโผล่พ้นผิวน้ำเมื่อไรคงถูกอีกฝ่ายจับตัวอย่างไม่ต้องสงสัย

ลำธารสายนั้นยาวถึงเพียงนั้น ไม่คิดเลยว่านางจะว่ายมาถึงสระในจวนสกุลชูได้จริงๆ นางโผล่ขึ้นเหนือผิวน้ำพร้อมจอกแหวนเต็มศีรษะราวผีพราย ก่อนป็นขึ้นฝั่งแล้วทรุดร่างลงกับพื้นอย่างยากลำบาก แค้นครั้งนี้นางจะต้องเอาคืน! ชูอิงที่นอนตัวลั่นบนเตียงสาบานในใจ

คืนนั้นลวีเหินกับหงบัวไม่ได้นอนทั้งคู่ ต่างผลัดกันเฝ้าเวรอยู่หน้าเตียง เพราะชูอิงไปขึ้นสูง

วันต่อมา ลวีเหินแอบออกทางประตูข้างสวนดอกไม้ไม่ใช่ชื่อยาตั้งแต่ฟ้าเพิ่งสว่าง ลวีเหินได้ยากกลับมาพร้อมกับข่าวคราวด้านนอก นางซุบซิบกับหงบัว “วันนี้ข้างนอกแปลกมากเชียว ว่ากันว่าเมื่อคืนมีคนโดนผีหลอกมากมาย”

หงบัวเหลือบมองชูอิงที่นอนอยู่บนเตียงนิ่ง ชมวดคิ้วเล็กน้อย “เกิดเรื่องใดขึ้นหรือ”

“เรื่องจริงๆ นะไม่รู้หรอก แต่ฟังคร่าวๆ ได้ความว่าเมื่อคืนนี้มีผีออกอาละวาด หลายเรือนถูกงัดประตูงัดหน้าต่าง ซ้ำร้ายบางหลังยังถูกรื้อหลังคา ดูเหมือนกลุ่มผีจะอาละวาดหลอกคนครั้งใหญ่ทีเดียว น่ากลัวจริงๆ” ลวีเหินยกมือทาบอกอย่างไม่หายหวาดกลัว

“อย่างนั้นหรือ” หงบัวไม่อยากรู้เชื่อ “คงไม่ใช่ขโมยกระมัง”

“ขโมยที่ไหนจะมาที่เป็นร้อยเป็นพันเช่นนี้เล่า กระเบื้องหลังคาถูกรื้อระระระนาด หากเป็นคนจะทำเช่นนี้ได้หรือ ข้ายังได้ยินว่าเมื่อคืนนี้มีคนในจวน

^{๑๕} หนึ่งชั่วยามของจีนเท่ากับสองชั่วโมง

พวกเราเดินผ่านสระแล้วเห็นผีพรายคลานขึ้นมาจากสระด้วย คนผู้นั้นตกใจจนสลบคาที่ พอตื่นมาตอนเช้าถึงกับพูดจาไม่รู้เรื่องทีเดียว”

“แต่ก็...” ชูอิงไม่นึกว่าเมื่อคืนตนจะทำให้ใครตกใจจนเป็นลมไป จึงอดขำไม่ได้ แต่กลับสะเทือนถึงอวัยวะภายในจนไอออกมา

ลี้เหินรีบเข้ามาประคองชูอิง หงปัวหยิบหมอนอิงมาให้นางหนุนสบายๆ ที่หัวเตียง

“คุณหนู ไม่เป็นอะไรนะเจ้าคะ” สาวใช้ทั้งคู่ถามอย่างห่วงใย

“ข้าไม่เป็นอะไร! แต่เรื่องเมื่อคืนนี้ห้ามพวกเจ้าพูดถึงอีก จำไว้ ผู้ใดถามก็ห้ามพูดเด็ดขาด” สีหน้าของชูอิงจริงจัง

บุรุษลี้กลับเมื่อคืนนี้สามารถรวมพลนักฆ่าชุดดำได้ในเวลาเพียงพริบตา แสดงว่าเขามีฐานะไม่ธรรมดา ทั้งเมืองนี้เต็มไปด้วยอิทธิพลของเขา นางจะต้องระมัดระวังทุกอย่างก้าว มิฉะนั้นคงถูกจับตัวได้เป็นแน่ ยากจะจินตนาการกว่าหากถูกบุรุษผู้แกร่งกล้าเผด็จการเช่นนั้นจับตัวได้ นางจะถูกคุมขังถูกทรมานเช่นไรบ้าง

หลายวันต่อมาเมื่อไม่มีผู้ใดแวะเวียนมาอีก ชูอิงจึงพอใจได้ พอสุขภาพจิตดี สุขภาพกายก็ดีขึ้นตาม